

Blijspel in 2 bedrijven

door: Karl Wauters

Dit werk mag slechts worden opgevoerd na voorafgaande schriftelijke toestemming van AUTEURSBUREAU ALMO bvba waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

Jan Van Rijswijcklaan 282 B – 2020 ANTWERPEN

Tel: 03/260.68.16-17 Fax: 03/216.95.32 E-mail: bestellingen@almo.be

DE CENTJES VAN CESAR

BLIJSPEL IN 2 BEDRIJVEN GESCHREVEN DOOR: KARL WAUTERS

3 DAMES – 5 HEREN – FIGURANTEN

MET :	CESAR	(cafébaas op rust)
	WISKE	(zijn schoondochter)
	SAARTJE	(zijn kleindochter)
	BERTHA	(zijn dochter)
	FRANSKE	(vaste klant)
	TOON	(postbode)
	FREDERICK	(postbode in opleiding)
	JEF	(beenhouwer)

KORTE INHOUD:

Sinds Cesar Segers op pensioen is baat schoondochter Wiske het café “ Bij Cesar “ uit. Er gebeurt nooit iets tot op de dag dat de postbode voor Wiske en voor Jef de beenhouwer van het dorp een aangetekende brief bij heeft. Het café en de beenhouwerij moeten immers verdwijnen voor de TGV. Al gauw worden er plannen gesmeed tegen deze beslissing. Terzelfder tijd duikt Bertha op, de op geld beluste dochter van Cesar. Ook kleindochter Saartje heeft haar problemen. Ze is hoogzwanger en haar vriend heeft haar in de steek gelaten. En dan is er nog Franske, de vaste klant van het café. Het enige wat hij goed kan is pinten drinken maar daarvoor heb je centjes nodig.

DECOR :

We bevinden ons in een dorpsherberg.

Cour fond:	Deur die leidt naar de privé woning.
Midden fond:	Volledig ingerichte toog. Achter de toog een radio. Voor de toog 5 barkrukken.
Jardin fond:	Telefoon aan de muur. Groot bord voor notities. Een kapstok.
Cour centrum:	Affiches aan de muur. Tegen de muur een zetel voor Cesar met daarnaast een bijzet tafeltje. Een tafel met 4 stoelen.
Jardin centrum:	Buitendeur. Een tafel met 4 stoelen.
Cour front:	Wc-deur. Een stopcontact. Een tafel met 4 stoelen.
Jardin front:	Raam. Een tafel met 4 stoelen.

Indien er een klein podium voor handen is volstaat het te spelen met 2 tafels. De verdere aankleding van het café is volledig naar keuze van de regisseur.

PERSOONSBESCHRIJVING:

Dit toneelstuk komt beter tot zijn recht als het gelezen en gespeeld wordt in het plaatselijk dialect. Enkel Bertha en Frederick spreken beschaafd Nederlands.

Cesar:	75 jaar.	Hoort niet goed. hij heeft telkens een wandelstok bij. gewone kleding
Wiske :	50 jaar.	Gewone kleding.
Saartje:	22 jaar.	Vriendelijk meisje. in bedrijf 1 zwangerschapskleding. Bedrijf 2 gewone kleding.
Bertha :	55 jaar.	Zij is een streng type en laat dat duidelijk merken. Mooie kleding.
Franske:	40 jaar	Vriendelijk en plezierig type maar onhandig. Gewone kleding.
Toon:	50 jaar.	Vriendelijk en plezierig type. postuniform
Fred:	25 jaar.	Vriendelijk maar geleerd type. zeer beleefd. bedrijf 1 postuniform. Bedrijf 2 maatpak.
Jef:	50 jaar.	Bij voorkeur zeer grote acteur. vriendelijk type. gierig. gewone kleding.

BEDRIJF 1. MAANDAG VOORMIDDAG

(Als het doek opengaat is het hele podium leeg. We horen luid geklop op de buiten deur en Wiske komt op via de privé deur.)

Wiske : Ja. ja. Ik kom. Hou toch op met dat lawaai.
(Wiske doet de buitendeur open en Franske komt op en gaat richting toog. Wiske volgt hem.)

Franske : Zeg, je weet niet hoe koud het is zeker. Ik bevries bijna daar buiten.

Wiske : Wat kom jij hier al doen om 8 uur s'morgens?

Franske : Mij een beetje verwarmen en een pint drinken.

Wiske : Heb jij thuis geen kachel en geen bak bier dat je een mens moet lastig vallen zo vroeg op de morgen.

Franske : Weet jij wel hoeveel dat de steenkolen kosten tegenwoordig. Dat kan ik niet betalen met dat beetje geld van het ocmw.

Wiske: Daarom kom je naar hier?

Franske : Ah ja, hier is de verwarming gratis en ik moet er niet voor werken.
(Franske gaat op een barkruk zitten. Ondertussen is Wiske alles aan het opruimen van de vorige dag. Op alle tafels staan enkele vuile glazen en vuile asbakken.)

Wiske : Daar is het jou om te doen. Is het niet waar?

Franske : (vlug.) Hier is gisteren veel volk geweest zeker.

Wiske: Wat is er? We kijken af van onderwerp. Je kan niet winnen hé. Ja, er is hier gisteren veel volk geweest. Korte Jul, lange Pier, Toon de facteur en rosse Tist waren met de kaarten aan het spelen en onze va verraadde alle kaarten van korte Jul. Hij had niet door dat hij moest zwijgen.

Franske: Ja, de Cesar. Uw vader is een geweldige.
(Wiske komt achter den toog staan)

Wiske : Het café ziet er nu toch al wat beter uit en nu hier achter den toog een beetje werken en dan is alles weer proper.

Franske : Wiske. Krijg ik nu eens een pintje en schrijf het maar op de rekening.

Wiske : Ah nee, hé Franske.

Franske : Waarom niet. Ik geef toch elke maand mijn geld af dat ik krijg van het OCMW.

Wiske : Ja, maar je staat wel een maand achter. Je kan niet blijven gratis drinken.

Franske : Allee. Dan krijg ik hier geen drinken meer.

Wiske : Dat wil ik niet zeggen, maar je zou moeten, allee, hoe moet ik het zeggen, je zou moeten gaan werk zoeken.

Franske : Ik? Werk gaan zoeken?

Wiske : Ja. Waarom? Ben je daar misschien te mooi voor.

Franske : Wiske. Nu moet je toch eens goed luisteren.
Welke baas gaat nu iemand aannemen van 40 jaar.
Niemand !! Ik ben te oud om te werken.

Wiske : Er moet toch een oplossing zijn. Ik kan u toch geen gratis drank blijven geven.

Franske : Wiske. We zwijgen er over. Ik ben te oud om werk te zoeken en ik zal je wel alles terug betalen. Desnoods moet ik hier bij u komen pinten spoelen.

Wiske : Maar. Dat is het.

Franske : Wat?

Wiske : Ik neem u in dienst als huisvrouw en in ruil mag je hier gratis drinken.

Franske : Huisvrouw?

Wiske : Of huisman. Je mag het noemen zoals je wil.

Franske : Wat moet ik dan zoal doen als huisman?

Wiske : Strijken, wassen, afwassen, winkelen, het café opruimen, eten maken en nog veel andere dingen.

Franske : Je vraagt je niet af, of ik dat allemaal kan.

Wiske : Franske. Het is dat of geen drinken meer.

Franske : Ik hoor het al. Ik heb weinig keuze. Allee, het is in orde. Vanaf nu ben ik uw huisman. Wat is mijn eerste werk, bazin?

Wiske : Blijf maar Wiske zeggen. Dat klinkt veel beter.
Uw eerste werk is aardappelen schillen. Ik zal alles wat u nodig hebt eens gaan halen.
(Op dat ogenblik komt Cesar op via de privé deur en gaat zitten in zijn zetel.)

Cesar : Beste vrienden. Hier zijn we dan. Gezond en wel om een nieuwe dag te beginnen.

Wiske : (luid) Va, moet je iets hebben voor te drinken.

Cesar : Ja. Een tas koffie. Zeg Wiske, is de factuur nog niet geweest met mijn krant.

Wiske : Nee, hij is wel erg laat vandaag.

Franske : Hij zal zeker ergens aan de jenever zitten.

Wiske : (luid) Va, je kan de krant van gisteren nog lezen.

Franske : Hier Cesar. Ik zal ze naar u geven.
(Franske geeft de krant aan Cesar en gaat terug naar de toog.)

Cesar : Die heb ik al gelezen.

Wiske : (luid) Lees ze dan nog maar eens.

Cesar: Ik zal de beursberichten lezen alhoewel mij dat toch niet interesseert want ik heb geld genoeg.

Wiske: Dat zegt hij nu altijd. Maar buiten dit café weet ik niet wat hij nog bezit

Franske: Zegt hij dat dan nooit?
(Wiske brengt een tas koffie naar Cesar en gaat daarna terug achter de toog staan.)

.Wiske: Nee. Hij heeft alles in zijn testament laten zetten en na zijn dood zullen we het wel te weten komen, zegt hij altijd.

Franske: Dus niemand weet hoe rijk Cesar is.

Wiske: Mijn man zaliger die wist het. Maar hij heeft het nooit aan mij verteld. En mijn schoonzuster Bertha die in Brussel woont, die weet het ook. maar Bertha komt zelden naar hier. Wij zijn te min voor haar.

Franske: Dat ze dan maar weg blijft, dan hebben we van haar geen last.

Wiske: Ik zal de aardappelen eens gaan halen. Dan kan ik u aan het werk zetten.

Franske: Ja. Want mijn bier is bijna op.
(Wiske af via privé deur. Op dat ogenblik komt Frederick binnen via de buitendeur.)

.Fred: Een bijzondere goede dag. Woont er hier een zekere Vlaminckx Louisa?

Franske : Dat weet ik niet. Wacht eventjes.
Cesar, wat is de echte naam van Wiske?

Cesar : Heeft er iemand geroepen?

Franske : (luid.) Ja. Wat is de echte naam van Wiske?

Cesar : Wiske zeker. Wat weet ik daarvan. Waarom?
Wie moet dat weten?

Franske : (luid.) Deze mijnheer hier.

Cesar : Dat is precies iemand van de politie.

Fred : Nee hoor. Ik ben postbode.

Franske : (luid.) Cesar. Het is een facteur.

Cesar Oh. Dan zal den Toon weer ziek zijn.
Ja, hij had gisterenavond nogal veel gezopen.

Fred : Nee hoor. Mijn collega komt zo dadelijk. Ik moest hier op hem wachten. Maar, als mevrouw Vlaminckx Louisa hier woont. Is die dan aanwezig?

Franske : Ja. Wiske is iets gaan halen in de keuken. Ze komt direct terug.

Fred : Dan zal ik eventjes wachten.

Franske : Dat is een goed gedacht.
(Franske drinkt van zijn glas. Enkele seconden stilte.)

Fred : Duurt het nog lang?

Franske : Nee. Dat denk ik niet.
(Franske drinkt zijn glas leeg. Weer enkele seconden stilte.)

Fred : Duurt het nog lang?

Franske : Zeg. Je bent haastig zeker?

Fred : Nee maar, ik heb een belangrijke brief bij voor mevrouw Vlaminckx Louisa.
(Wiske komt op via de privé-deur. Ze heeft de aardappelen bij en ook een kom met water en een klein mesje. Ze zet alles op een tafel.)

Wiske: Hier ben ik dan terug met de aardappelen. Franske, laat nu maar eens zien wat je kan. Oh, er is nog bezoek.

Franske: Ja, een nieuwe facteur en hij zegt dat hij een belangrijke brief bij heeft voor u.
(Franske zet zich aan tafel en begint onhandig aardappelen te schillen. Je merkt duidelijk dat het de eerste maal is dat hij dit doet. Van de aardappelen blijft dus niet veel meer over.)

Wiske : Is het waar facteur?

Fred : Inderdaad mevrouw Vlamincx.

Wiske: Zeg maar Wiske. Uwe mond zal niet scheuren.
(Wiske gaat achter den toog staan)

Fred : Wiske. Maar laat ik eerst beginnen met mij voor te stellen. Ik ben Vermassen Frederick, 25 jaar oud en sinds kort woonachtig in het dorp hiernaast. Ik heb rechten gestudeerd aan de universiteit maar helaas, 3 x helaas, Ik heb nog geen werk gevonden dat in de lijn van mijn studies ligt. Maar vermits iedereen moet eten, en ik natuurlijk ook, ben ik een job gaan zoeken en zo ben ik bij de post aanbeland.
(Franske steekt zijn vinger op.)
Het is vandaag mijn eerste werkdag en het bevalt me eigenlijk wel. Alleen het vroeg opstaan, moet ik nog beter onder de knie krijgen. Maar ik zie meneer, dat u het woord vraagt.

Franske : Ja. Zeg als je zo aan het spreken bent, adem jij dan?

Fred: Inderdaad meneer. Wat een stomme opmerking.
Maar waar was ik gebleven?

Wiske: Je moest iets onder de knie krijgen.

Franske: Wiske, Wiske, voordat meneer verder ga met zijn preek breng eerst eens een pintje als je wil.

Wiske : Dat zal ik eens doen. Want mijn werkvolk mag geen dorst lijden. Wat moet jij hebben Frederick? Een pintje, of heb je liever iets waar je warm van krijgt. Je weet wel wat ik bedoel, hé?

Fred : Ja natuurlijk. Ik zou graag een warme choco hebben.

Wiske : Een warme choco?

Fred : Ja. Met een rietje als het kan.

Wiske : Ok. Maar ga toch zitten.
(Frederick gaat zitten aan een tafel.)

Fred : Dank u.
Mevrouw Wiske. Ik heb dus een brief bij voor u. Het is een geweldige verrassing.

Wiske : Dan mag je hem geven.
(Frederick haalt een brief uit zijn brieven tas.)

Fred: Wist u dat er in de kledingzaak hier in de buurt grote kortingen zijn?
(Wiske brengt de warme chocomelk naar Frederick.)

Wiske : Staat dat in de brief?

Fred : Inderdaad. Bij alle grote merken uit de collectie zijn er kortingen van 20 %, 30 % en jawel u hoort het goed 50 %.
Zeg nu zelf, mevrouw Wiske, dat zijn toch kortingen om in je auto te springen en te gaan winkelen. Maar pas op, het is nog niet gedaan! Bij alle merken uit de collectie, telt de slogan: 1 kledingstuk kopen en 2 kledingstukken in de winkeltas.

Franske: Ik denk dat ze u op de VTM ook kunnen gebruiken. (tot Wiske)
Wiske, kom eens zien. Hoeveel moet ik er nog schillen?
(Wiske gaat naar Franske.)

Wiske : Franske, wat is dat allemaal? Er blijft niets meer over van die aardappelen.

Franske : Zeg, alle begin is moeilijk, hé. De volgende keer zal het wel beter gaan. Maar mijn tempo dat was toch al goed. Is het niet waar?

Wiske : Allee, vooruit. Breng ze maar naar de keuken en in de berging staat een borstel en een vuilblik. Ga dat maar halen. Dan kan je het café schoonvegen.
(Franske neemt alles mee en gaat af via de privé deur.)

Fred: Mevrouw Wiske. De grote kleding zaak is enkel op maandag gesloten. De openingsuren zijn van 9 00 uur tot 20 00 uur, behalve op zondag, dan is de winkel open van 9 00 uur tot 18 00 uur. Wat denkt u ervan? Is dit geen geweldige brief die ik u kan overhandigen?
(Frederick geeft de brief aan Wiske.)

Wiske : Inderdaad, maar ...

Fred : Ziet u wel dat ik een verrassing voor u bij had.
Mevrouw Wiske. Met Frederick Vermassen is het altijd een groot feest. Het is gewoon geweldig wanneer ik in de buurt ben.
(Franske komt op via de privé deur met borstel en blik gaat naar cour front.)

Franske : Hier ben ik al terug. Ik heb toch niet te veel gemist zeker?
(Wiske gaat terug achter den toog staan.)

Wiske : Eigenlijk niet. Alleen de openingsuren.
Frederick, is er geen krant vandaag?

Fred : Nee, mevrouw Wiske. Er waren vannacht geen kranten toegekomen in het postkantoor. In naam van de directie en het personeel van de regie der posterijen bied ik mijn oprechte verontschuldigen aan en ik hoop dat u in de toekomst gespaard mag blijven van deze ongemakken.

Franske : Hij kan het nogal vertellen, amaai, zeg!
(Franske begint het café te vegen. Er volgt een kleine stilte
De buitendeur gaat open en Toon komt op. Hij gaat zitten op een barkruk.)

Toon : Wiske, voor mij een jenever en geef de andere mensen ook iets.

Franske : Dat is nu eens een mens naar mijn hart. Wiske, een pintje.

Toon: Wat is er Franske? Kan je uw bier niet meer betalen dat je hier moet komen werken?
(Franske bevindt zich ondertussen jardin front.)

Franske : Eu, nee. Dat is om Wiske een plezier te doen.

Toon : Ik zal het maar geloven zeker.
(Wiske geeft de jenever aan Toon en het pintje aan Franske. Daarna gaat ze naar Frederick.)

Wiske: Wat mag ik voor u nog brengen?

Fred : Nog een warme chocomelk met een rietje graag.

Wiske : (luid.) Va, wat drink jij van den Toon?

Cesar : Awel. Een goede Geuze. Dat is verdomme lang geleden.
Als de factuur iets betaalt, dan moeten we ervan profiteren.
(Wiske terug achter den toog.)

Franske : Ja, dat is waar. Zeg Toon, je hebt al veel drinkgeld gekregen zeker? Je bent zo gul met je geld.

Toon : Zeg jullie doen precies alsof ik gierige Jef ben van de beenhouwerij. Ik betaal toch regelmatig iets. (Wiske brengt de Geuze naar Cesar en de warme chocomelk naar Frederick en gaat daarna terug naar de toog.)

: Wiske, ik wil niet onbeleefd zijn maar ik ben nu toch benieuwd wat er in de brief staat die Frederick u gegeven heeft.

Wiske : Reclame. Niets anders dan reclame.

Franske : Frederick heeft alles voorgelezen. Zelfs de openingsuren.

Fred : Natuurlijk beste mensen. Het sociale contact tussen de klant en de postbode moet optimaal in orde zijn. De postbode moet terug zoals vroeger kind aan huis worden. Dat is het streefdoel van onze directie in deze nieuwe eeuw.

Toon : Dus heb jij een aangetekende brief gekregen met enkel reclame?

Wiske : Een aangetekende brief?

Toon: Ja. Frederick heeft u toch laten tekenen voor een brief.

Wiske : Ik weet van niets.

Toon : Frederick?
(Frederick slaat zijn hand tegen zijn mond.)

Fred : Oh, oh, oh.

Franske: Hij is precies zijn stem kwijt.

Fred: Oh, oh, oh.

Franske: Ik heb hem al meer weten zeggen.

Toon: Kan je niet meer spreken.

Fred: (traag) Ik ben hem vergeten.

Toon : Dat merk ik. Waar is die brief?

Fred : (traag) In mijn brieven tas. (een seconde stilte en vloeien de woorden er weer helemaal uit) Mevrouw Wiske, alstublieft. Vergeef mij deze fout. Ik heb het echt niet opzettelijk gedaan. U dient toch geen klacht in bij de directie van de regie der posten. Hoe kan ik het ooit nog goed maken?

Wiske: Door de brief naar mij te geven.
(Er valt een kleine stilte.)

Fred : Ah ja!

Franske : Zijn frank is gevallen.
(Fredrick haalt de aangetekende brief en een boekje om te tekenen uit zijn brieven tas en geeft de brief aan Wiske die ondertussen met de warme chocomelk bij Frederick gekomen is. Frederick laat Wiske tekenen.)

Fred: Als u hier even wil tekenen, mevrouw Wiske. (Wiske tekent de brief)
Dank u, mevrouw Wiske.
(Wiske bekijkt de brief.)

Wiske : Dat is nu iets raar. Een brief van de Belgische spoorwegen.
(Wiske doet de envelop open en begint de brief te lezen.)

Wiske: Dat kan niet. Zeg dat het niet waar is.
(Wiske gaat zitten aan een tafel. Toon gaat naar Wiske.)

Toon: Wat is er?

Wiske: Hier, lees zelf maar.

Toon: Geachte mevrouw Vlaminckx,
Onze regering heeft zopas onze plannen goedgekeurd om een nieuwe TGV lijn aan te leggen in ons land.

Deze nieuwe TGV lijn zal een zeer snelle verbinding worden tussen de belangrijkste steden.

Binnen 5 jaar zullen jaarlijks zeer vele mensen op een relatief goedkope manier kunnen reizen.

Maar onze plannen hebben natuurlijk ook een negatieve keerzijde.

Er zullen vele eigendommen moeten sneuvelen, willen we slagen in ons opzet.

Het is dan ook mijn droeve plicht u mede te delen dat de Belgische staat uw eigendom zal opeisen.

Het spreekt voor zich dat wij u vergoeden en daarom vragen we u onderstaande strook in te vullen en terug te sturen.

Nadien komt er iemand van onze mensen langs om uw eigendom te schatten en verdere afspraken te maken.

In uw dorp is het onze droeve plicht 2 eigendommen op te eisen.

Cafe "Bij Cesar" en beenhouwerij "Jozef Beentjes".

Vriendelijke groeten,

BS

Op het strookje staat het volgende:

Ik ondergetekende ..... Verklaar in eer en geweten dat ik mijn eigendom af sta aan "BS" Nieuwstraat 55 te 1000 Brussel.

(Toon legt verslagen de brief op tafel en er volgt een doodse stilte.

Niemand weet hoe te reageren. Na enkele seconden kijkt Cesar op vanachter zijn krant.)

Cesar : Nu wordt het toch tijd dat ik een hoorapparaat ga kopen want nu hoor ik niets meer.

(Niemand reageert.)

Cesar : Hoeveel zou dat kosten? Ben je daar eigenlijk iets mee, want anders moet ik dat niet hebben, hé.

(Nog steeds staat iedereen er verslagen bij.)

Cesar : Zeg, mannekens, al zeggen jullie foert, maar zeg iets, hé!

Fred : Foert meneer.

Cesar : He?

Fred : (Luid.) Foert meneer.

Franske : Ik zal, eu, ik zal met Cesar maar gaan wandelen.

(Luid) Cesar, ga uw jas maar aan doen dan kunnen we gaan wandelen.

Cesar : Eindelijk eens iemand met een verstandig woord. Ik had alleen nooit gedacht dat het van Franske zou komen.

Franske : Wiske, waar staat zijn rolstoel?

Wiske : In de berging.

Franske : In orde.

(Cesar en Franske gaan af via de privé deur.)

Toon : Komaan, we moeten er tegen vechten. We kunnen dat toch zo niet laten gebeuren.

Wiske : Ik ga naar hier rechtover. Heeft de Jef zijn aangetekende brief al gekregen Toon?

Toon : Zolang dat de Frederick aan zijn chocomelk blijft slurpen gaat die aangetekende brief niet bij de Jef geraken.

Fred: Oh, maar als collega Antoon een andere opdracht voor mij heeft dan zal ik mijn drankje tot een goed einde brengen en daarna zal ik mij naar de buitendeur begeven om daar te wachten op verdere orders.
(Frederick drinkt zijn chocomelk uit en neemt zijn brieven tas en gaat naar de buitendeur.)

Toon : Ga eerst de aangetekende brief afgeven aan de Jef en daarna mag je de volgende 2 straten bestellen. Ik blijf nog eventjes hier. Ik zie je straks wel.

Fred : Dat komt in orde, waarde collega.

Wiske : Jij moet wel hier blijven, Toon. Er moet toch iemand op het café passen.

Toon : Wiske, voor u doe ik dat met plezier.

Wiske : Bedankt. Tot straks. Kom, Frederick.
(Toon gaat achter de toog staan en Wiske gaat samen met Frederick af via de buitendeur.)

Toon : Wat een factuur toch allemaal moet doen tijdens zijn ronde.
(Franske en Cesar komen op via de privé-deur. Cesar zit in zijn rolstoel.)

Franske : Hier zijn we terug. Waar is iedereen?

Toon : Weg.

Franske : Dat zie ik ook.

Toon : Waarom vraag je het dan?

Franske : Om te weten waar dat iedereen is.

Toon : Wiske en Frederick zijn naar de Jef.

Cesar : Hoe zit het? Zijn we nog weg, of moet ik wachten tot morgen?

Franske : Ja, we gaan vertrekken.

Cesar : He?

Franske : Lap, hij heeft het weeral niet gehoord.
(zeer luid.) We gaan vertrekken.

Cesar : He, je moet niet zo roepen. Ik ben niet doof, hoor.

Franske : (luid.) Hou je maar vast dat je niet uit de bocht vliegt.

Cesar : Hoor dat manneke doen. Stoer doen, maar niks kunnen. Ik heb meer fysiek dan jij.

Franske : (luid.) Ik zal maar ja zeggen, zeker.

Cesar : Ik durf hier tegen u beide nog een wedstrijd pompen houden.

Toon : (luid.) Allee Cesar. Je bent 75 jaar. Als je op de grond gaat liggen, geraak je niet meer recht.

Cesar : Ik kan gemakkelijk nog 25 keer pompen. Wie doet er meer?

Franske : (luid.) Jij doet nog precies of je het nog meent ook.

Cesar : Wie is de eerste om 26 keer te pompen?

Franske : Komaan, Toon. Zet u op de grond en laat zien dat er met ons niet te lachen valt.

Toon : Doe jij eerst Franske.

Franske : Waarom ik?

Cesar : Wat is er? Gebeurt er nog iets of ben ik gewonnen zonder iets te doen?

Franske : Vooruit, dan.
(Franske gaat naar midden front.)

Toon : (luid.) Ik zal tellen.

Cesar : Nee, nee, ik zal wel tellen. Jullie gaan hier niet vals spelen .
(Franske begint te pompen.)
1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13 Wat is er? Begin je moe te worden?

14-15-16-17.

Franske: (zeer moe) Ik kan niet meer. Ik ben kapot!

Toon: Franske. Ik zal Cesar wel een lesje leren.

Cesar: De volgende.
(Toon begint te pompen.)
1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19.

Franske : Komaan, Toon, je bent er bijna!

Cesar : Ik denk dat hij moe wordt. 20-21-22-23 allee, vooruit, komt er nog wat van! 24.

Toon: (zeer moe) Ik geef het op. Dat is niet te doen.

Cesar : Ja, mannen. Blijven oefenen. Vooral blijven oefenen.

Franske : (luid) En nu is het uw beurt Cesar.

Toon : (luid) 25 Keer pompen. Dat zal wel gaan, zeker.

Cesar : Zeg mannen. Zijn jullie nu helemaal zot geworden. Pompen dat is toch niets voor een oude mens zoals ik.

Toon : (luid) Maar je hebt gezegd dat je nog gemakkelijk 25 keer kan pompen.

Cesar : Ik zeg zoveel op een dag. Je moet dat allemaal niet geloven.

Franske : (luid) Dan heb je ons voor de gek gehouden?

Cesar : Een klein beetje maar. Kom we gaan wandelen.
(Franske en Cesar af via de buitendeur. Toon gaat achter de toog staan.)

Toon: Een goede jenever, dat zal mij nu wel deugt doen. Dat heb ik wel verdiend na al die inspanningen. Betalen moet ik toch niet doen want ik ben nu den baas.
(Toon schenkt zich zelf een jenever in.)
Oooooh. Dat doet goed. Iets gratis. Dat voel je zo lopen.
(Toon drinkt de jenever in één slok leeg en schenkt zichzelf een nieuwe in.) Ja. Op een been kan je niet blijven staan. Oooooh. Dat doet weer zo goed. (Toon drinkt ook deze jenever in een slok leeg en doet zijn glas nog maar eens vol.)
Ik kan er niet afblijven. Ze moesten het maar zo goed niet maken.
(Opeens gaat de buitendeur open en Saartje komt op. Ze heeft 2 koffers bij.)
Maar wie we daar hebben. Saartje. Dat is lang geleden.

Saartje : Dag, Toon. Is ons ma er niet?

Toon : Nee. Die is naar Jef de beenhouwer.

Saartje: Blijft ze lang weg?

Toon : Dat weet ik niet. Ze is iets gaan bespreken met de Jef.

Saartje : Iets gaan bespreken? Wat?

Toon: Uw ma en de Jef hebben een aangetekende brief gekregen van de Belgische spoorwegen. Er zou hier een TGV komen.

Saartje: Hier in ons dorp?

Franske: Ja, Maar kom toch verder. Ik zal wat helpen met de koffers.

Saartje : Dank u.
(Saartje gaat naar het midden en Toon komt haar tegemoet.)

Toon : Maar wat zie ik nu. Saartje, ben jij in verwachting?

Saartje : Ja.
(Saartje begint te wenen.)

Toon : Maar, kindje, daar moet je toch niet voor wenen.

Saartje : Hij heeft mij buiten gesmeten.

Toon : Kom hier maar eventjes zitten. Dan kan je alles eens rustig vertellen aan nonkel Toon.
(Toon begeleidt Saartje naar een tafel en ze gaan zitten. Tijdens het volgend gesprek weent Saartje zachtjes.)

Saartje: Paul heeft mij buiten gesmeten. Hij heeft een ander.

Toon : Hoe kan dat nu. Je bent in verwachting.

Saartje : Dat is het hem juist. Hij moet niets hebben van zwangere vrouwen. Hij is daar nog niet klaar voor, zegt hij.

Toon: Nee, maar u zwanger maken, dat kan hij. Hij moet zijn verantwoordelijkheid nemen. Ik zal eens met hem gaan praten.

Saartje: Nee, Toon, het helpt toch niet meer. Hij heeft mij gedumpt. Ik besta voor hem niet meer. Mijn kindje en ik moeten nu alleen verder.

Toon : Is er dan iets dat ik kan doen om u te helpen?

Saartje : Ons ma inlichten. Nu ik hier binnenkom, heb ik opeens geen moed meer om alles aan ons ma te vertellen.

Toon : Dat zal ik voor u doen, maar ween dan niet meer. Je bent veel mooier zonder die tranen. Wacht ik zal uw traantjes afvegen.
(Toon haalt een zakdoek te voorschijn en veegt de traantjes van de wangen van Saartje.)

Toon: Als je nu nog lacht, dan ben je het mooiste meisje van de wereld.
(Er verschijnt een klein glimlachje op het gezicht van Saartje.)

Toon: Vertel eens, wanneer mogen we de bevalling verwachten? Want zo te zien zal dat niet lang meer duren.

Saartje: Volgens de gynaecoloog kan het iets voor alle dagen zijn.

Toon: Zo vlug al?

Saartje : Ja.

Toon: Weet je al wat het gaat worden?

Saartje: Ja.

Toon : Wel?

Saartje : Een jongen.

Toon: Heb je al een naam?

Saartje : Nee. Maar dat zal wel in orde komen. Het belangrijkste is dat de bevalling goed verloopt.

Toon: Zeg, Saartje, is dat waar, dat je de baby al voelt in je buik?

Saartje : Ja natuurlijk. Heb jij nog nooit je hand op de buik van een zwangere vrouw gelegd?

Toon: Het enige waar ik mij hand al heb opgelegd is op een brievenbus.

Saartje : Kom, geef uw hand.
(Op dat ogenblik komt Bertha ongemerkt binnen. Ze heeft een koffer bij. Ondertussen heeft Saartje haar buik vrij gemaakt en ze legt de hand van Toon erop.)

Saartje: Voel je hem stampen?

Toon : Oooooh, ja.

Saartje : Dat doet precies goed?

Toon : Oooooh, ja.

Saartje : Wrijf maar zachtjes op mijne buik als je daar plezier in hebt. Dat is goed voor het kindje.

Toon: Dat zal ik wel doen, lief Saartje. Oooooh.

Bertha : (streng.) Ik kom precies op het juiste moment.
(Saartje en Toon schrikken hevig.)

Saartje : Tante Bertha !!!!
 Bertha: Wat heeft dat hier te betekenen?
 Saartje: Niks Tante Bertha. Toon wilde mijn baby eens voelen.
 Toon: Ik had dat nog nooit gevoelt.
 Bertha: Waar is uw moeder?
 Toon: Die is naar de Jef.
 Bertha: Ik heb u niets gevraagd.
 Saartje: Waarom ben jij nu nooit eens vriendelijk?
 Bertha: Vriendelijk! Een geluk dat ik juist binnen kom of je stond hier zo dadelijk in uw blote.
 Saartje: Dat is niet waar.
 Bertha: Of heb je het graag? Van de jeugd van tegenwoordig mag je alles verwachten.
 Saartje: Ach mens, je weet niet wat je zegt. Laat me met rust.
 (Saartje neemt haar koffers en gaat af via de privé-deur)
 Toon: Wat doe jij nu? Saartje heeft al genoeg problemen. Jij moet ze nog niet verder in de put duwen.
 Bertha: Als ik van u was zou ik maar zwijgen mijnheer de postbode. Ben je niet beschaamd. Jonge meisjes zo zitten te bepotelen.
 Toon: Maar ik heb niets verkeerd gedaan.
 Bertha: Dat heb ik gezien. Neem liever vrouwen van uw leeftijd of kan je die niet krijgen.
 Toon: Ja, die kan ik wel krijgen. Ik ben er zelfs met 1 getrouwd.
 Bertha: Nog erger. Je bent zelfs ontrouw. Weet je wat? Ik zal eens naar de post gaan en uw boekje eens opdoen. Dan zullen ze weten wat voor iemand jij bent.
 Toon: Doe maar wat je niet laten kan.
 Bertha: Je bent nog wreed ook.
 (Bertha gaat richting privé-deur)
 Bertha: Oh ja, Uw vrouw zal ik ook gaan inlichten.
 (Bertha af via de privé-deur)
 Toon: Verdomme. Smerig wijf.
 (Toon schenkt zichzelf nog een jenever in)
 Dit heb ik nodig om alles door te spoelen. Amaai, wat is dat voor iemand.
 (Wiske komt op via de buitendeur)
 Wiske: Hier ben ik terug. Bedankt voor op het café te letten.
 Toon: (Zucht) Ja.
 Wiske: Wat is er? Is er iets gebeurt?
 Toon: Ik heb kennis gemaakt met een zekere tante Bertha.
 Wiske: Het is niet waar. Is Bertha hier?
 Toon: Ja, en het was geen prettige kennismaking.
 Wiske: Over wat had zij het?
 Toon: Het heeft te maken met Saartje;
 Wiske: Saartje! Is ons Saartje hier ook?
 Toon: Ja, op haar kamer. Ze heeft spijtig nieuws bij.
 Wiske: Er is toch niets met de baby.
 Toon: Nee, nee, ze is nog dik en gezond. Maar Paul heeft haar buiten gesmeten.
 Wiske: Ocharme.

(Wiske gaat naar de privé-deur)

Toon: Hoe was het bij de Jef?

Wiske: Die kan er niet mee lachen. We hebben besloten om te gaan betogen tegen de beslissing. De Jef heeft naar de burgemeester gebeld maar die zegt dat hij er niets mee te maken heeft Hij kan het niet geloven dat de Belgische spoorwegen een onnozel briefje sturen. De burgemeester had het vooral over het strookje dat je moet invullen. Dat is toch niet de normale gang van zaken.

Toon: Dat denk ik nu ook.

Wiske: En onderweg ben ik onze va en Franske tegengekomen en heb ze ingelicht over de betoging. Ze doen ook mee.

Toon: Op mij kan je ook rekenen.
(Bertha komt op via de privé deur.)

Bertha: Ah ha, Louisa. Je bent terug thuis. Heeft die postbode al gezegd wat hij gedaan heeft.

Wiske: Nee, ik weet van niets maar iets erg zal het zeker niet zijn want den Toon is brave man.

Bertha: Jij bent dus ook al iemand die zijn ware aart niet kent. Wat ik nog vragen wil. Wanneer is het eten klaar vanmiddag?

Wiske: Het eten?

Bertha: Ja, het eten, of weet je niet wat dat is?

Wiske: Jawel. Maar ik ga meedoen met een betoging in het dorp en ik weet niet wanneer ik zal terug zijn.

Bertha: Wat ga je doen?

Wiske: Betogen.

Bertha: Betogen? En waarom, als ik vragen mag.

Wiske: Omdat de Belgische spoorwegen het café en de beenhouwerij van Jef Beentjes gaan onteigenen.

Bertha: Dat is toch niet zo erg. Dan ben je van dit café vanaf en heb je geld om iets anders te kopen. En ons vader kan naar een rusthuis. Daar zal hij goed verzorgd worden.

Wiske: Wat zeg je daar, van onze va?

Bertha: Ten eerste: het is niet uw vader maar mijn vader. Ten tweede: mensen die op de sukkel zijn, moeten naar een rusthuis. En ten derde: als ik hier ben, ben ik en niemand anders de baas. Heb je dat goed begrepen?

Toon: Zeg, Bertha, ga je nu niet een beetje te ver?

Bertha: Jij moet zwijgen. Ik eis onmiddellijk dat je dit gebouw verlaat.

Wiske: Wil je mijn klanten nu eens met rust laten. Den Toon heeft u niets misdaan.

Bertha: Nee, mij heeft hij niets misdaan. Maar hij heeft wel uw dochter bepoteld. Misschien is hij het wel die haar zwanger heeft gemaakt.

Toon: Heb je het soms met uw eigen ogen gezien misschien?
(Toon staat recht en gaat enkele stappen richting Bertha.)

Bertha: Nee, maar ik heb wel genoeg gezien om mijn conclusies te trekken. dus, ik zeg nogmaals: verlaat onmiddellijk dit gebouw.
(Bertha gaat naar de buitendeur en doet deze open en Toon gaat terug naar zijn barkruk.)

Toon: Ik weiger. Ik heb niets misdaan. Wiske, je mag me nog een jenever geven.

(Wiske geeft Toon nog een jenever)
 Bertha: Dus, je wilt niet luisteren? Goed.
 (Bertha doet de buitendeur terug dicht.)
 Dan zal ik eerst naar de post gaan, dan naar je vrouw en tenslotte naar de politie jou aangeven wegens aanranding op mijn nichtje.
 Wiske: Maar nu is genoeg, smerig serpent.
 (Wiske komt van achter haar toeg en loopt naar Bertha geeft haar een slag in het gezicht)
 Bertha: Dat zet ik je betaald!
 (Bertha af via buitendeur)
 Wiske: Wat heb ik nu gedaan. Mijn eigen schoonzuster geslagen.
 Toon: Trek het je niet aan. Ze heeft het zelf gezocht.
 Wiske: Sorry, maar het ging mij echt te ver. Ze moest gewoon ophouden met jou te beledigen.
 Toon: Och, het kan mij allemaal niet schelen, maar van u ben ik toch verschoten. Jij hebt ongetwijfeld nog toekomst in de bokswereld. Hoe dat jij met uw rechtse hand het gezicht raakte van Bertha. Dat was gewoon geweldig.
 Wiske: Ja. Lach er maar wat mee. Nu kunnen we het nog. Binnenkort kan het allemaal gedaan zijn.
 Toon: Ik vind in elk geval dat Bertha een klap verdiende. Ze zal haar lesje nu wel geleerd hebben. Kom, we drinken er een op. Voor mij nog een jenever.
 Wiske: Het probleem met Bertha zal zich wel oplossen, zeker. We zullen ons nu maar eerst concentreren op de betoging. Maar waar blijven al die anderen. De Jef zei dat hij alle vaste klanten ging halen en naar hier zou komen.
 (Wiske geeft Toon een jenever.)
 Toon: Wie komt er dan allemaal?
 Wiske: Rosse Tist, lange Pier, korte Jul, magere Fik, Louis van Sus van achter het hoekske, Gerard van Martha Kleppers, Filomene friet, Marie van de krantenwinkel, Trees van de gendarm, Toffe Roza en nog veel anderen.
 Toon: Dan zal dat hier straks volle bak zijn?
 Wiske: We krijgen veel steun. Daar ben ik blij om.
 Toon: Ja, Wiske. Wij zien u allemaal graag. Voor ons ben jij de beste cafébazin die er is.
 Wiske: Bedankt.
 (Cesar en Franske komen op via de buiten deur. Cesar heeft in zijn handen een klein Belgisch vlaggetje.)
 Cesar: Beste vrienden. Hier zijn we dan terug en ik heb groot nieuws bij.
 Wiske: (luid.) Het is toch geen slecht nieuws
 Cesar: Slecht is het niet. Maar goed kan je het ook niet noemen.
 Toon: Je maakt ons wel nieuwsgierig.
 Cesar: Hé?
 Toon: (luid.) Ik zeg dat je ons nieuwsgierig maakt.
 Cesar: Dan zal ik het eens direct vertellen. Maar eerst ga ik in mijn zetel zitten.
 (Cesar gaat zitten in zijn zetel.)
 Franske: Wiske, geef mij eerst maar een pintje. Want ik heb grote dorst.
 (Wiske tapt voor Franske een pint)

Cesar: Awel, Franske en ik waren ongeveer aan de post en weten jullie wie we tegen het lijf liepen?

Wiske: (luid) Bertha!

Franske: Ja, je hebt gelijk.

Cesar: Ik was zo van mijn melk, dat ik niet eens wist wat te vertellen. Is die hier al lang?

Toon: (luid.) Een half uurtje .

Cesar: Die komt niet voor mijn schone ogen naar hier.

Toon: (luid.) Cesar, ze wil u hier weg.

Cesar: En naar waar zou ik dan moeten gaan?

Franske: Toch niet naar een rusthuis?

Cesar: hé?

Toon: Dat is toch lastig he. Ik vergeet altijd harder te spreken tegen Cesar. Ja, Franske, je hebt gelijk.

Cesar: Maar wat zeg je nu. Ik versta u niet.

Toon: (luid.) Bertha wil u in een rusthuis steken.

Cesar: In een rusthuis. Maar ik ben nog niet moe. Ik moet nog niet rusten.

Wiske: (luid.) Nee va, Bertha vind dat ik de brief van de Belgische spoorwegen moet invullen en daarna iets anders moet kopen voor mij en ons Saartje en jij moet volgens haar naar een rusthuis.

Cesar: Maar dat zal niet pakken. Dan kent ze haar eigen vader nog niet goed. Ons Bertha die moet je in het oog houden. De laatste maal dat ze hier geweest is, enkele jaren geleden, dan is ze terug vertrokken met de juwelen van mijn Melanie zaliger.
(Toon gaat aan het raam kijken)

Toon: Zeg, die betoging zal toch niet in het water gevallen zijn, zeker. De Jef en de rest blijven zo lang weg.
(Franske komt ook naar het raam.)

Franske: Ginder komen zel Amaai, wat een massa volk. Die kunnen hier allemaal niet binnen.

Toon: Wiske, ik zal u eventjes komen helpen achter den toog. Want ik denk dat het nodig zal zijn.

Wiske: Nee, nee. Laat Franske dat maar doen. Die moet hier werken voor zijn geld.
(Franske gaat achter den toog staan de buitendeur gaat open. Jef en verschillende figuranten komen binnen. Jef gaat naar midden centrum en de figuranten gaan zoveel mogelijk zitten aan de tafels of staan aan de toog. Het gezelschap heeft sjaals, vlaggen, toeters en 2 spandoeken bij.)
(Bericht voor de regisseur: het is de bedoeling om zoveel mogelijk personen op het podium te krijgen om de sfeer van het stuk optimaal te houden. Minimum 4 figuranten en het maximum figuranten mag bepaald worden door de regisseur. Zijn er geen voldoende figuranten binnen de toneelgroep dan kan men eventueel toeschouwers van achter in de zaal naar het podium laten komen. Indien men zonder figuranten werkt zal de regie enkele aanpassingen nodig hebben.)

Jef: Sorry mensen dat we zo laat zijn.

Toon: We dachten al dat jullie niet meer gingen komen.

Jef: Er stond nog een klant in de winkel en je weet een klant is een klant.

Wiske: Krijg jij dat wel over uw hart om de winkel te sluiten nu dat je moet gaan betogen.

Jef: Ik sluit mijn winkel niet. De vriendin van Marc van Louis van Sus van achter het hoekske houd mijn winkel open.

Toon: Kan dat meisje dat?

Jef: Dat weet ik niet. Dat zal wel zeker.

Wikke: We zullen beginnen met iets te drinken. Een drankje voor iedereen van het huis.

Jef : Ik moet niets hebben. Ik heb thuis nog gedronken voor ik naar hier kwam

Franske : Als alle klanten zo dorstig waren als de Jef dan zou je niet veel verdienen,

Toon: Wiske, een jeneverke.

Franske: Voor mij een pintje. Geef iedereen maar een pintje. Het schijnt dat dat gezond is.

Wiske: (luid.) Va, voor u ook een pintje?

Cesar: Nee, voor mij een Geuze dat is lang geleden.

Franske: Ja, van daarstraks.

Cesar: Hé?

Franske: (zeer luid.) Van daarstraks;

Cesar: Zeg, ik ben niet doof zulle. Met uw geroep.

Toon: (luid.) Het is niks Cesar. Franske is aan het oefenen voor de betoging.

Cesar: Amaai, als iedereen straks zo gaat roepen dan zal de burgemeester nogal verschieten. (Ondertussen zijn Wiske en Franske volop in de weer om iedereen aan drank te helpen. Ze vullen ook een dienblad met pintjes voor buiten.)

Toon: (luid.) De burgemeester moet niet verschieten. Hij moet ons helpen.

Franske: Toon, denk jij nu echt dat hij er iets kan aan doen?

Toon: Een burgemeester die al meer dan 15 jaar aan de macht is weet ongetwijfeld zijn weg om iets te bereiken.
(Toon gaat naar de toeg en neemt zijn jenever.)

Wiske: Ja, dat is waar. Maar hij moet willen.

Jef: Het is daarom dat we gaan betogen.

Toon: We zijn in ieder geval met veel volk.

Franske: Zo moet het. Genoeg volk en veel lawaai. Hij zal het dan wel warm krijgen in zijn broek.

Wiske: Zeg Franske, een klein beetje op uw woorden letten he.

Franske: Sorry Wiske.
(Ondertussen zijn alle dienbladen gevuld.)

Wiske: Zeg, kan er soms iemand een beetje helpen?
(Zonder iets te zeggen neemt er een figurant het dienblad met glazen bier en gaat rond in het café)
Kan er soms iemand buiten ook rondgaan?
(Een tweede figurant neemt het dienblad en gaat af via de buitendeur.)

Wiske: Bedankt.
(De figurant gaat met de glazen bier door de zaal. Als het dien blad leeg is keert hij terug naar het podium en komt op via de buiten deur.)

Cesar: Een sexbom.

Franske: Wat?

Cesar: He?

Franske: (Franske gaat naar Cesar. Luid.) Wat zeg je?
 Cesar: Een sexbom.
 Toon: (luid.) Wat wil je daarmee zeggen?
 Wiske: (luid.) Ja, dat wil ik toch ook eens weten.
 Cesar: We hebben een sexbom nodig. Een heel uitdagende geklede vrouw.
 Franske: (luid.) Waar jij nog aan denkt op uw leeftijd.
 Cesar: Ja maar, heb ik gelijk of heb ik gelijk.
 Toon: Hij heeft gelijk. De burgemeester zal smelten bij het zien van een wulpse verschijning.
 Franske: Maar de vraag is: waar vinden we een wulpse verschijning?
 (Toon en Franske kijken naar Wiske.)
 Wiske: Nee, ik doe daar niet aan mee. Ik zou graag de mensen toespreken tijdens de betoging. Je moet maar iemand anders vinden.
 Franske: (luid) Cesar, we vinden geen sexbom. Wat moeten we nu doen?
 Cesar : Dat is toch simpel. Verkleed u zelf in een vrouw.
 Franske : (luid.) Ik?
 Cesar : Ja, de burgemeester ziet dat toch niet. Die zijn ogen zijn al zo goed als mijn oren.
 Toon : Franske, ik denk wel dat jij een mooie vrouw zult zijn.
 Franske : Ik heb toch niet gezegd dat ik dat wil doen.
 Wiske : Ik vrees dat Franske zich niet in een vrouw kan verkleden want hij moet hier blijven om op het café te passen.
 Toon : Je kan het café toch sluiten. Er komt toch geen kat. Iedereen gaat mee betogen.
 Wiske : Nee, nee. Er moet iemand hier blijven.
 Franske: Ja Toon, Ik denk dat je het slachtoffer gaat worden van je eigen idee.
 Toon : (luid.) Mijn idee. Cesar zijn idee
 Cesar : Wat is er? Wat heb ik weeral misdaan?
 Franske : (luid.) Niets. Den Toon vind het een geweldig idee en hij gaat zich nu direkt verkleden in de happy hooker.
 Cesar : In de happy wat?
 Wiske : (luid.) Va, Franske bedoelt dat den Toon zich gaat verkleden in een sexbom.
 Cesar : Dat wil ik zien, Toon als een sexfacteurbom.
 Toon : Lachen met een mens, dat kunnen jullie goed. Maar ik kan het toch weer gaan oplossen .
 Wiske : Toon, ga maar naar de woonkamer en vraag naar ons Saartje of ze u wil helpen. Ik heb boven in mijn slaapkamer nog geschikte kleding liggen. Ik doe dat toch niet meer aan. Dat is kleding van vroeger.
 Franske : En als het past mag je het houden.
 Toon : Dan zal ik eens gaan zien. Ik zal er toch niet meer onderuit kunnen.
 (Toon af via privédeur.)
 Franske : Allee, we gaan straks lachen.
 Jef : Ik hoop dat ik straks niemand van de Belgische spoorwegen tegenkom want anders hak ik zijn kop er af.
 Franske : Wanneer drinken we van u iets Jef? De tournée van Wiske is al binnen.
 Jef: Ik heb nog steeds geen dorst.
 Franske: Nee, ik wel. Ik kan bijna niet meer spuwen.
 .Wiske: Zeg Jef, wat gaat er nu juist gebeuren?
 Jef : Dat zal ik eens direkt vertellen.

Wiske : Misschien kan er iemand de deur openzetten dan kunnen de mensen die buiten staan het ook horen.
(Een figurant doet de buitendeur open en Jef neemt een stoel waar hij gaat op staan.)

Jef : Beste vrienden, kom eens allemaal tot hier .
(Iedereen gaat rond Jef staan.)
Zo dadelijk gaan we allemaal naar het gemeentehuis.
Pas als we daar aangekomen zijn beginnen we onze slogans te roepen.

Franske : Wat zijn die slogans?

Jef : Dat zal ik eens direkt laten zien. (Tegen twee figuranten.) Mannen doe de eerste spandoek eens open.
(De figuranten doen de spandoek open. Op spandoek 1 staat opgeschreven : “ het cafe moet blijven”.)

Jef : We zullen nu eens allemaal gelijk lezen wat er op staat. Ok? Start.

Iedereen: “Het café moet blijven”

Jef: Ik heb die mannen van buiten niet gehoord. Allee nog een keer. Start.

Podium + zaal: “ Het café moet blijven”.

Jef: Goed mannen. Houden zo. Nu de andere spandoek.
(Twee andere figuranten doen spandoek 2 open. Er staat opgeschreven: “en de beenhouwerij ook”)

Jef: Komaan iedereen binnen en buiten. We lezen wat er op staat. Ok? Start.

Podium + zaal: “en de beenhouwerij ook”.

Jef: Prachtig.

Franske: Zeg Jef, willen we nu eens de 2 slogans bijeen proberen?

Jef: Dat is een goed gedacht Franske. Heb je dat alleen gevonden?

Franske: Ja, goed he.

Jef: Ok dan. Allemaal klaar? Start.

Podium + zaal: “Het café moet blijven en de beenhouwerij ook”.

Jef: Goed, ik durf zelfs meer zeggen. Heel goed.

Wiske: Ik vind het ook heel goed.

Jef: En nadat we de slogans geroepen hebben stel ik voor dat jij en ik nog een korte toespraak houden.

Wiske: In orde. Dan kunnen we nu vertrekken. Franske, help jij onze va terug in zijn rolstoel?
(Alle figuranten gaan af via de buiten deur en Franske gaat naar Cesar.)

Franske: (luid.) Cesar, ik zal uw terug in uwe formule 1 zetten.

Cesar: Dat is heel goed, Franske, dan moet ik alleen nog wachten op mijne piloot.

Wiske: Ah ja, dat is waar ook. Den Toon is zich in een vrouw aan het verkleeden.

Jef: Wat is den Toon aan het doen? Zich in een vrouw aan het verkleeden.
Heb ik dat goed gehoord?

Wiske: Ja, onze va vindt dat wij een sexbom moeten hebben om de burgemeester van de wijs te brengen en bij gebrek aan een vrouw heeft den Toon zich opgeofferd.

Jef: Dat gaat een mooi gezicht zijn.
(Toon komt op via de privé-deur. Hij is gekleed als een zeer uitdagende vrouw.)

Toon: Alstublieft, niet lachen he.

Franske: Nee, ik denk dat ik er bij ga wenen.

Jef: Is dat het zomer of het winter uniform van de post?

Toon: Ik heb gezegd dat je niet mag lachen. De Cesar die lacht tenminste niet.
(luid.) Wat denk je ervan Cesar?

Cesar: Je bent precies een "straffe tiet".

Toon: (luid.) Begin jij ook al te lachen en daarbij het is geen "straffe tiet" maar "travestiet".

Cesar: Dat is toch allemaal hetzelfde zeker.

Wiske: Zeg mannen. Zouden we nu niet vertrekken? Ze staan buiten op ons te wachten.
(Cesar gaat in zijn rolstoel zitten. Toon duwt de rolstoel. Samen met Jef gaan ze af via de buitendeur.)

Franske: Wiske, moet ik iets speciaals doen. Tenslotte ben ik uwe knecht.

Wiske: Ja, in de berging staat de strijkplank en het strijkijzer en de mand met strijk vind je in de badkamer.

Franske: Wat? Moet ik gaan strijken?

Wiske: Ja.

Franske: Maar, ik heb dat nog nooit gedaan.

Wiske: Dan wordt het tijd dat je het leert. Weet je wat? Je neemt enkel de groene wasmand. Daar liggen zakdoeken in. Dat is gemakkelijk om te strijken.

Franske: Allee, als jij dat zegt.

Wiske: Tot straks.
(Wiske af via buitendeur en Franske af via privé-deur. Na enkele ogenblikken komt Bertha binnen via de buitendeur.)

Bertha: Wat een geluk. Er is niemand. Dan kan ik ongestoord een telefoontje doen.
(Bertha gaat naar de telefoon en draait een nummer.)

Bertha: Jean-Paul, ik ben het. Het is om te zeggen dat het nog eventjes kan duren voor ik terug thuis ben. (stilte.) Waarom? Omdat deze mensen op mijn zenuwen werken en dat wil ik ze betaald zetten. (stilte.) Die is zeer goed overgekomen. De schrik zit er goed in. (stilte.) Hoe ik dat weet? Omdat ze zelfs een betoging hebben georganiseerd tegen de Belgische spoorwegen. Ons plan zal lukken. Ik voel het. Maar nu moet ik snel inleggen voor dat er iemand mij betrapt. Dag Jean-Paul.
(Bertha legt de telefoon neer en gaat naar de privé-deur.)

Nu ben ik vergeten te zeggen dat hij in geen geval naar hier mag bellen.
(Bertha af via privé-deur en enkele ogenblikken later komt Franske op met een strijkplank.)

Franske: Wat een mens toch allemaal moet doen in zijn leven. Strijken. Ik weet nog niet eens hoe dat je die plank moet opendoen.
(Franske gaat met de strijkplank naar cour front en probeert de strijkplank open te krijgen en na een beetje klungelen lukt het.)
Wat is me dat verschieten. Ineens gaat die plank open. Nu zal ik de rest eens gaan halen.
(Franske af via de privé-deur. Even is het stil en na enkele ogenblikken komt Saartje op via de privé-deur.)

Saartje: Dag Franske
(Saartje gaat naar de toog en schenkt zichzelf een cola in. Franske komt op met de wasmand en het strijkijzer.)

Franske: Saartje! Dat is lang geleden dat ik je nog heb gezien

Saartje: Ja, dat is waar. (kijkt rond) Hier is weinig volk.

Franske: Iedereen is gaan betogen tegen de Belgische spoorwegen.

Saartje: Tegen die TGV die hier gaat komen.

Franske: Inderdaad

Saartje: Ga je strijken?
(Franske knikt en gaat naar de strijkplank.)
Kan jij dat?

Franske: Een man alleen moet toch alles kunnen.
(Franske neemt een zakdoek uit de wasmand en begint te strijken.
Saartje gaat naar Franske.)
Dat gaat precies niet.

Saartje: Misschien kan je eens proberen met de stekker in het stopcontact te steken, want zonder elektriciteit werkt dat niet.

Franske: Dat is ook waar.
(Franske steekt de stekker in het stopcontact.)
Het is een klein beetje geleden dat ik nog heb gestreken.

Saartje: Ik merk het. Je hebt nog geen water in je strijkijzer.
(Franske valt uit de lucht.)

Franske: Water?

Saartje: Ja, water. Haal het maar

Franske: Ik loop al. Moet dat een hele emmer zijn?
(Franske gaat water halen.)

Saartje: Nee zot. Een glas water is al genoeg. Ons ma heeft het u toch gemakkelijk gemaakt. Enkel zakdoeken strijken is vlug gedaan.

Franske: Denk je dat?

Saartje: Maar ja.

Franske: Dan zal ik vlug gedaan hebben. Hier is het water en wat nu?
(Franske geeft het glas water aan Saartje.)

Saartje: Nu giet je dat water in het strijkijzer (Saartje giet het water in het strijkijzer.) en je begint te strijken. Je neemt een zakdoek. Je plooit die helemaal open en je strijkt die glad. Zo... Nu plooi je die zakdoek zo in twee en dan nog eens in twee en dan zo toe. Voila?

Franske: Dat kan jij goed. En nu?

Saartje: Nu is het uw beurt. Begin er maar aan. Ik ga nog even naar mijn kamer.
(Saartje af via de privé-deur.)

Franske: Hier sta ik nu met in mijn hand een strijkijzer in plaats van een pint bier.
(Franske begint een zakdoek te strijken. Men merkt duidelijk dat hij er last mee heeft.)
Hoe moest dat nu weer geplooid worden? Zo, nee zo. Nee, toch zo.
Verdomme, ik weet het niet meer. Allee, ik zal het zo doen. Het moet maar goed zijn.
(Franske neemt een 2de zakdoek.)
Amaai, het gaat vlot. Dit is al de 2de zakdoek die ik strijk.
(Op dat ogenblik komt Bertha op via privé-deur en gaat naar Franske;)

Bertha: Wat ben je daar aan het doen?

Franske: Ik ben aan het strijken. Zie je dat niet? Sinds deze morgen ben ik niet alleen de beste klant maar ook de knecht des huizes

Bertha: Hoe is je naam alweer?

Franske: Ik ben Franske en en jij bent de tang zeker?

Bertha: Wat ben ik?
Franske: (vlug.) De tante.
Bertha: Ik dacht dat ik iets anders hoorde. Maar kom, voor een maal zal ik door de vingers zien. Inderdaad, ik ben de tante. Tante Bertha. Ik kom niet dikwijls op bezoek maar als ik kom eis ik dat iedereen naar mij luistert dus ook een knecht. Heb je dat goed begrepen?

Franske: Ja.
Bertha: Als je antwoordt, moet je met 2 woorden spreken, knecht.
Franske: Ja, tante.
Bertha: Je mag voor mij ook iets strijken.
Franske: (vlug.) Nee.
Bertha: Wat zeg je?
Franske: Ja. Ik bedoel: ja, tante.
Bertha: Goed. Dan zal ik het vlug gaan halen.
(Bertha af via privé-deur.)

Franske: Waarom moet mij dat nu weer overkomen. Ik kan niet strijken en nu moet ik voor die tang iets gaan strijken. Als dat maar goed afloopt (stilte.) Zenuwachtig dat ik ben. Waar zit ze nu?
(Franske neemt nog een zakdoek.)

Franske: Wie weet met wat gaat ze afkomen. Met een zakdoek zal het niet zijn.
(Bertha komt terug op. Ze heeft een rok bij.)

Bertha: Knecht, deze rok wil ik binnen 30 minuten aantrekken. Hij moet zeer mooi gestreken zijn.
Franske: Ja, tante.
(Bertha geeft de rok aan Franske.)

Bertha: Goed, dan ben ik nu weg. Oh, ja. Hoeveel word jij hier betaald?
Franske: Ik word niet betaald. Toch niet met geld. Ze betalen mij in natura.
Bertha: Wat zeg je? In natura. Door wie?
Franske: Meestal door Wiske, maar nu dat Saartje hier is, ook door haar. Ik heb dat graag dat ze me betalen in natura. Als jij dat zou doen zou ik dat ook prettig vinden.

Bertha: Onbeleefderik. Wat durf je daar allemaal te vertellen! Wat voor een café is dat hier! Ik zal Louisa straks eens op het matje roepen. Nu ben ik weg en denk erom. 30 minuten stipt en ik kom hem halen.
(Bertha af via buitendeur.)

Franske: Ik kan niet volgen. Wat heb ik nu verkeerd gezegd. Een pint bier gratis krijgen is toch in natura betaald worden. (kijkt naar de rok) Maar nu komt het. Hoe moet ik aan die rok beginnen. Allee, ik zal eens proberen.
(Franske begint de rok te strijken. Natuurlijk op zijn manier. Na enkele ogenblikken gaat de telefoon.)
Wiske, telefoon!
Wiske, telefoon! Ah ja, dat is waar. Die is hier niet.
Saartje, telefoon!
Allee, ik zal zelf maar gaan.
(Franske gaat naar de telefoon maar laat het strijkijzer op de rok staan.)
Ja, ja, ik kom.
Hallo, met de butler van café "Bij Cesar".
(stilte.)
Hallo, met de butler van café "Bij Cesar".

Is daar iemand aan de andere kant van den draad?
(Stilte. Franske legt de telefoon terug in.)
Ze zullen verkeerd verbonden zijn. Wat was ik nu aan het doen?
(Stilte. Daarna vlug.) Mijne rok!! (Franske loopt naar de strijkplank en neemt het strijkijzer op.)
Verdomme, verdomme, de rok is verbrand. Wat moet ik nu doen?
Hoeveel tijd heb ik nog?
(Franske kijkt op zijn horloge.)
Nog 20 minuten. Ik moet een nieuwe rok gaan kopen. Er zit niets anders op. Ik zal deze meenemen dan kan ik vergelijken.
Franske wil buiten gaan en op dat ogenblik komt Saartje op via de privé-deur.)

Saartje: Dag Franske. Wat is er? Ben je weg?

Franske: Eu, ja. Ik moet ergens zijn.

Saartje: Je doet zo geheimzinnig. Is er iets?

Franske: Nee, wat zou er zijn?

Saartje: Ik weet het niet. Maar je doet toch raar.

Franske: Ik doe altijd een beetje raar maar er is echt niets. Eu, ik moet nu wel dringend vertrekken of ik ben te laat terug. Daag.
(Franske af via buitendeur.)

Saartje: Amaai, zo zenuwachtig heb ik hem nog nooit gezien.

(Saartje gaat naar de strijkplank.)

Ik zal de sukkelaar maar een beetje helpen.

(Saartje begint zakdoeken te strijken en een beetje later komt Frederick binnen.)

Fred: Goedemorgen, jonge dame. Neemt u mij niet kwalijk dat ik u zo vroeg op de morgen kom storen in uw drukke bezigheden, maar als werknemer van een zeer groot bedrijf als de post ben ik verplicht bij de mensen binnen te komen om de correspondentie persoonlijk af te geven. Helaas, 3x helaas, ik heb vandaag niets meer bij. Ik ben hier namelijk al geweest. Maar niet getreurd. Morgen is er weer een dag. Ik kom alleen maar vragen waar ik mijn collega kan vinden.
(Saartje staat met open mond te luisteren naar Frederick. Er volgt een kleine stilte.)

Wat is er, jonge dame? Hebt u het niet goed begrepen? Moet ik soms alles nog eens herhalen?

Saartje: (Vlug.) Nee, nee. Alleen, ik ken u eigenlijk niet. Ik heb u nog nooit gezien.

Fred: Dan zal ik mij even aan u voorstellen, lieve jonge dame. Ik ben Vermassen Frederick, 25 jaar oud en sinds kort woonachtig in het dorp hiernaast. Ik heb rechten gestudeerd aan de universiteit maar ik heb nog geen werk gevonden dat in de lijn van mijn studies ligt en voorlopig mag ik de Belgische posterijen vertegenwoordigen.

Saartje: Ik ben Saartje.

(Ze komen allebei naar midden front en geven elkaar een hand.)

Fred: Oh, wat een wondermooie naam, Saartje. Wacht, laat me denken. Saartje, afgeleid van Sarah. Sarah is een Hebreeuwse naam en betekent vorstin. (kijkt Saartje aan) Nu ik je heel goed bekijk, zie ik pas hoe beeldmooi je bent. Wat kan de natuur toch mooi zijn. En dat dikke

buikje. Oh, uw kind zal iets beeldigs worden met zo een wondermooie engel als moeder.

Saartje: Excuseer me Frederick. Maar kan jij nog iets anders zeggen dan wondermooi en beeldig.

Fred: Wat had u gedacht van prachtig?

Saartje: (vlug.) Nee, dat bedoel ik niet. Ik wil zeggen dat ..... oooh.
(plots krijgt Saartje hevige weeën en Frederick neemt vlug een stoel voor haar.)

Fred: Vlug, ga even zitten en rust wat. (Frederick neemt nog een stoel.) Hier is nog een stoel dan kan je met je voeten omhoog zitten. Zo voorkom je dat je vocht vasthoudt en verklein je de kans op spataderen. Spataderen zijn gezwollen aderen vlak onder de huid. Meestal in de benen of de anus maar soms ook in de vagina. Lieve Sarah, hoelang is het geleden dat je deze hevige weeën nog gekregen hebt?
(Terwijl Frederick aan het spreken is ziet men duidelijk dat Saartje veel pijn heeft.)

Saartje: (moeizaam.) Nog maar pas.

Fred: Misschien is het verstandiger dat je even het ziekenhuis opbelt om te vragen wat je moet doen. Zij zullen u zeker de nodige informatie kunnen verstrekken. Ik kan mij bijvoorbeeld nuttig maken door.....

Saartje: (Vlug) Door te zwijgen.

Fred: Nee, dat bedoelde ik niet. Door je man te roepen. Waar kan ik hem soms vinden?
(Saartje begint nu ook te wenen.)
Wat is er, mijn lieveling, heb ik soms iets verkeerd gezegd?

Saartje: Ik heb geen man. Hij heeft mij laten zitten omdat ik zwanger ben.

Fred: Wat?
(Saartje zegt niets.)
Ik zei wat?

Saartje: Ja, ik heb u wel gehoord. Ik dacht alleen dat je veel meer ging zeggen. Ja Frederick, het is de waarheid. Hij heeft mij laten zitten omdat ik zwanger ben. Hij wil met mij en mijn kind niets meer te maken hebben. Mijn kind zal zijn vader nooit kennen.

Fred: Maar wanhoop niet, mijn lieve schat, ik ben er ook nog. Heel mijn leven droom ik ervan om iemand zoals jij te leren kennen. Het is tussen ons zoals in een sprookje. Ik ben de prins op het witte paard en jij bent sneeuwwitje in een glazen kist en wanneer ik je kus zal je ontwaken en je verdere leven met mij willen delen. Sarah, ik zal een goede vader zijn voor je kind en voor u een goede echtgenoot.
(Hij gaat op zijn knieën zitten.)
Alstublieft wondermooie prinses van me, wil je met me trouwen?

Saartje: Amaai, ik weet niet wat ik moet zeggen; ik vind u wel sympathiek. Maar ik ken u eigenlijk niet. Je zou eerst moeten bewijzen dat je me echt graag ziet.

Fred: Dat is geen probleem. Als ik voor u iets kan doen dan moet je het maar weten te zeggen. Hier is mijn kaartje.
(Hij geeft een adreskaartje.)

Saartje: Wat staat hier nu op. Kabinetchef bij de minister. Jij ziet er toch uit als een postbode.

Fred: Lieve toekomstige echtgenote, men moet in het leven durven vooruit kijken en daarom heb ik mijn adreskaartjes aangepast aan de toekomst. En die toekomst ligt op het kabinet van de minister. Dan zal mijn loon ook veel hoger zijn om ons gezinnetje te onderhouden. Ik zal er dadelijk werk van maken. Eerst moet ik mijn ontslag indienen bij de post en daarna een afspraak maken op het kabinet van de minister. En daar zal ik.....

Saartje: (vlug.) Moet jij nu echt niet gaan verder werken?

Fred: Inderdaad. De plicht roept. Ik moet mijn collega gaan zoeken. Gaat het al wat beter lieveling?

Saartje: Ja, dank u.
(Saartje staat recht.)

Fred: Uw prins vertrekt terug naar zijn ijzeren paard. Maar geen nood, zoetje. Weldra zien we elkaar terug.

Saartje: Vertrek nu maar of je komt straks te laat binnen op de post.

Fred: Tot gauw, mijn kersenpitje.
(Frederick af via buitendeur.)

Saartje: Amaai, wat was dat voor iemand. Braaf met geweld maar zagen. Het ergste van al is, dat hij het meent. Ik heb er dorst van gekregen. Een glaasje water zal mij goed doen.
(Saartje gaat naar de toog en schenkt zichzelf een glas water in. Op dat ogenblik komen Toon en Cesar op via de buitendeur.)

Saartje: Is de betoging nu al afgelopen?

Toon: Bijlange niet, maar het is een beetje te koud in deze kleding.

Saartje: Heeft de burgemeester u herkent?

Toon: Laat ons daar maar over zwijgen. Als het niet was om uw moeder te helpen, dan was ik er nooit aan begonnen.

Saartje: Wat is er dan gebeurd?

Toon: Ach, niets. Geef ons liever iets te drinken. Voor mij een jenever.

Saartje: (luid.) Bompa, wat moet jij drinken?

Cesar: Geef maar een water.
(Saartje zorgt voor de drankjes en Toon gaat zitten op een barkruk. Cesar gaat naar zijn zetel.)

Saartje: Uw Collega is hier geweest en is nu op zoek naar u. Amaai, is me dat een rare.

Toon: Dat vind ik ook.

Saartje: Maar een brave. Maar we wijken af. Nu weet ik nog niet wat er gebeurd is tijdens de betoging.

Toon: Ik zwijg. Van mij ga je het niet weten.

Saartje: Ok. (luid.) Bompa, wat is er gebeurd tijdens de betoging?
Den Toon wil het niet zeggen.

Cesar: Dat kan ik goed begrijpen. Ik denk dat hij het niet durft zeggen. Morgen zal het wel op de eerste bladzijde staan van de krant. Ik zie het al staan in koeien van letters
"Facteur randt burgemeester aan en krijgt een slag in zijn gezicht".

Saartje: (luid.) Dat meen je niet?

Cesar: Jawel, den Toon kon zich niet meer bedwingen en viel de burgemeester lastig.

Toon: (luid.) Is het nu genoeg. De burgemeester viel mij lastig en ik heb me verdedigd. Of mag dat soms niet meer? Is er nu niets anders om over te spreken?

Saartje: Ja, over Franske.

Toon: Is er iets aan de hand met Franske?

Saartje: Ik weet het niet. Hij ging er opeens vandoor zonder iets te zeggen en hij deed zo raar. (Saartje gaat naar de strijkplank.) Ik zal hier alles maar opruimen. Hij zal vandaag toch niet meer strijken.

Toon: Doe het maar rustig aan met uw dikke buik.

Saartje: Ja, dat is waar want ik heb vandaag hevige krampen gehad. Maar dit hier zal ik nu toch nog wel kunnen dragen zeker.
(Saartje trekt de stekker uit het stopcontact en neemt het strijkijzer op.)

Toon: Ja, ja, maar de rest zal ik wel doen want ik wil niet dat je hier moet bevallen. Ik ben een postbode en geen vroedvrouw, alhoewel je dat niet zou zeggen als je me nu bekijkt.
(Toon gaat naar de strijkplank.)

Saartje: Ik zal wel oppassen.

Toon: Waar moet ik alles zetten?

Saartje: Zet alles maar in de berging. Volg me maar.

Toon: Ok.
(Saartje af via privé. Toon neemt de wasmand op.)

Toon: Amaai, mijn borsten hangen in de weg. Vrouwen moeten daar toch last van hebben.

Cesar: Gaat het niet Toon?

Toon: (luid.) Jawel, maar ik heb last van mijn forsballen.

Cesar: Ik zie het precies.
(Plots horen we een gil. Toon laat de wasmand vallen.)

Toon: Wat is er nu gebeurd?

Cesar: Er is iets met ons Saartje?
(Toon gaat richting privé en Cesar staat recht. Saartje komt op via de privé-deur. Haar kleed is nat.)

Saartje: Mijn water is gebroken.

Toon: Het is niet waar he?

Saartje: Ja, het is wel waar.

Cesar: Saartje, je bent zo nat. Ben je ergens in het water gevallen?

Saartje: (luid.) Ja, in dat van mij. Het is gebroken. Wat moeten we nu doen?

Cesar: We moeten dringend naar het ziekenhuis.

Saartje: Maar hoe? We hebben geen auto. De mijne is in de garage voor onderhoud en ons ma heeft de sleutels van haar auto meegenomen.

Toon: Met mijne fiets zal het ook niet gaan.

Cesar: Den 100 moeten we bellen.
(Cesar gaat richting telefoon.)

Saartje: (luid.) Ja, maar wanneer zullen die hier zijn? Heel het dorp is onderbroken door de betoging.
(Saartje begint pijn te krijgen.)

Cesar: Dan zit er niets anders op dan hier te bevallen.

Toon: (luid.) Hier?

Cesar: Weet jij een beter idee misschien?

Toon: Nee.

Cesar: Hé?

Toon: (luid.) Nee.
 Cesar: Wel dan.
 Saartje: Kom, doe nu verder. Achter den toog ligt een boek over bevallingen. Dat kunnen we gebruiken als handleiding. Hoofdstuk 12 gaat over de bevalling zelf.
 (Saartje heeft nu duidelijk veel pijn. Toon gaat naar de toog om het boek te halen.)
 Cesar: Ik heb geen boek nodig. Saartje, legt u maar op een tafel
 Saartje: (luid.) Dat durf ik niet, als er dan iemand binnenkomt.
 Cesar: Ga dan achter den toog liggen.
 Saartje: (luid.) Ja, dat is een beter idee. Toon, wil jij wat kussens en handdoeken halen dan moet ik niet op de koude vloer gaan liggen.
 Cesar: Allee Toon, vlug een beetje. Je bent hier niet op de post hoor.
 Toon: Ja, ja, ik loop al.
 (Toon af via de privé-deur.)
 Saartje: (luid.) Bompa, bel toch maar eerst de 100. Als die dan hier zijn kunnen die van jullie overpakken.
 Cesar: Ja, dat is goed.
 (Cesar gaat naar de telefoon en belt de 100. Saartje staat aan de toog haar pijn te verbijten.)
 Cesar: Hallo, met de 100. Kunnen jullie naar mij thuis komen. Mijn kleindochter is gebroken.
 Hé, wat zeg je? Ik versta u niet.
 (stilte.)
 Nee, ze heeft niets gebroken. Haar water is gebroken.
 Kom maar direct. Dag hé.
 (Cesar legt de telefoon neer.)
 Saartje: (luid.) Bompa, je hebt het adres vergeten te zeggen.
 Cesar: Ja, is het waar?
 (Saartje knikt)
 Cesar: Dan moet ik terug bellen.
 (Toon komt terug op via de privé deur met handdoeken en kussens.)
 Toon: Hier ben ik terug. Ik heb alles kunnen vinden.
 (Toon legt alles achter de toog op de grond zodat Saartje kan gaan liggen. Saartje haar benen moeten zichtbaar blijven voor het publiek)
 Cesar: Toon, haal nu warm water en zeep. Toen ons Bella geboren werd heeft de dokter dat ook nodig gehad.
 Toon: (luid.) Bella?
 Cesar: Ja, Bella.
 Toon: (luid.) Je bedoelt Bertha?
 Cesar: Maar nee, Bella. Ik weet toch nog wel de naam van onze koe zeker.
 Toon: Maar Saartje is toch geen koe.
 Saartje: Zeg mannen, doen jullie nu verder. Ik houd het bijna niet meer uit van de pijn.
 Cesar: Ja, ik ging nog eens terug naar de 100 bellen.
 (Cesar neemt terug de telefoon en belt de 100.)
 Cesar: Hallo, met de 100? Ik ben Cesar. Ik ben dezelfde van daarjuist. Ik was vergeten te zeggen waar dat ik woon. (stilte) Ik woon in mijn café en mijn dochter haar water is gebroken. Ze ligt achter de toog. (stilte.) He,

wat zeg je? (stilte.) Ja, er is iemand bij. He? (stilte.) Nee, geen dokter maar een facteur. (stilte.)

Zeg, je moet zo niet roepen. Ik ben niet doof hoor. Het is naast de kerk. Daag.

(Cesar legt de telefoon neer gaat naar de toog.)

Saartje: Maar bomp, nu heb je het adres nog niet gezegd;

Cesar: Jawel, naast de kerk. Dat is toch juist.

Toon : (luid) Cesar, kom vlug. Wat moet er nu gebeuren?

(Bertha komt op via de buitendeur. Ze blijft aan de deur staan en luistert aandachtig.)

Cesar: Nu moet je gaan zien of er al iets te zien is.

Toon: Waar?

Cesar: Ja, waar nu! Tilt die rok op en kijk of er al een hoofdje te zien is. Allee, Saartje doe uw benen open voor den Toon.

Saartje: Ja, dat zal ik doen. Toon, komt het al?

Toon: Zeg, dat durf ik niet hoor.

Cesar: Allee, Toon. Dat is nochtans mooier dan een brievenbus.

Toon: Ok, ik zal eens kijken.

(Toon tilt Saartje haar rok op en kijkt.)

Toon: (luid.) Cesar, je hebt gelijk.

Cesar: Zie je al een hoofdje?

Toon: Nee, een hoofdje zie ik nog niet maar wel veel ander mooie dingen.

Bertha: Maar nu is het genoeg.

(iedereen schrikt.)

Toon: Bertha!

DOEK

BEDRIJF 2: EEN WEEK LATER

(Als het doek open gaat is Franske het café aan het versieren om de thuiskomst van Saartje te vieren. Cesar zit in zijn zetel. Er is duidelijk al hard gewerkt want overal vindt men slingers en ballonnen. Franske staat aan het infobord.)

- Franske: (luid) Wat moet ik nu op dat bord schrijven?
Cesar: Ik weet het eigenlijk niet. Misschien "Welkom thuis".
Franske: Ja, dat is een goed idee.
(Franske gaat op een stoel staan en begint te schrijven.)
Franske: (schrijvend.) Welkom thuis.
(luid) Wil ik de naam van Saartje er ook opschrijven.
Cesar: Ja, maar dan moet de naam van mijne achterkleinzoon er ook bij.
Franske: (schrijvend.) "Saartje en Tony"
(luid) Ik vind het toch eigenaardig dat Saartje haar kind Tony heeft genoemd.
Cesar: Waarom? Is dat geen mooie naam misschien?
Franske: (Luid) Dat zeg ik niet maar de naam is gekozen omwille van den Toon.
Cesar: Ah ja, den Toon is haar verlosser. De man die haar kind op de wereld heeft gebracht. Je had het moeten zien. Het was geweldig.
Franske: Waar zit hij nu, onze verlosser? Ik dacht dat hij verlof had?
Cesar: Wat zeg je?
Franske: (luid) Waar zou de verlosser zitten?
Cesar: Er zal iets tussen gekomen zijn zeker.
Franske: (luid) Ofwel durft hij niet meer komen. Een schrik gekregen van Bertha.
Cesar: Ja, Ja, Ons Bertha is geen simpel. Ik heb den Toon nog nooit zo vlug gezien als verleden week bij de bevalling.
Franske: (luid) Ik weet het dat uw dochter geen simpel is. Ik heb de afgelopen week ook al van alles met haar voorgehad.
Cesar: Ik heb ervan gehoord, maar we zullen ons Bertha in het oog moeten houden want ze blijft te lang en dat is niet goed.
(Cesar staat recht) Ik ga even op mijn bed liggen. Kom me maar roepen als ze er zijn.
Franske: Dat zal ik doen Cesar.
(Cesar af via privé-deur en Franske tapt een pintje voor hem. Even later gaat de telefoon.)
Franske: Ze bellen en ik heb een voorgevoel dat ik weet wie het is. Onze onbekende soldaat. De persoon van de anonieme telefoontjes.
(Franske gaat naar de telefoon.)

Hallo met de butler van café "Bij Cesar". (Kleine stilte.)
Mijne beste vriend, ik zeg het nog 1 maal. Hallo met de butler van café
"Bij Cesar". (Kleine stilte. Bertha komt op via de privé deur.)
Weeral niets. Ik zal maar terug inleggen maar ik begin het toch niet
meer plezierig te vinden.

Bertha: Wat vind je niet meer plezierig, knecht?

Franske: Die anonieme telefoontjes.

Bertha: Anonieme telefoontjes? Wanneer en hoeveel?

Franske: Elke voormiddag krijgen we hier telefoon van iemand die niets zegt en
direct terug inlegt en dat duurt zo al een week

Bertha: Ah zo. Goed dat ik dat weet.

Franske: Weet u daar iets meer van?

Bertha: Het personeel mag geen vragen stellen aan hun meerderen. Heb je dat
goed begrepen?

Franske: Ja tante.

Bertha: Zo mag ik het horen. Waar is Louisa?

Franske: Die is Saartje en de kleine gaan halen naar het moederhuis.

Bertha: Zeg knecht, kijk eens wat ik in mijn handen heb. Een nieuwe rok. En dit
maal is hij geen 2 maten te klein zoals die ene die jij vorige week
gekocht hebt.

Franske: Maar ze hadden geen grotere maat.

Bertha: Dan had je de goede maat moeten bestellen.

Franske: Ja tante. (Even stilte. Bertha legt de rok vooraan in het café op een
tafel) Als Saartje en Wiske deze middag nog niet thuis zijn moet ik dan
iets maken om te eten?

Bertha: Wat!! Hoe durf je dat nog te vragen. Ben je misschien vergeten dat je
me enkele dagen geleden bijna vergiftigd hebt.

Franske: Ja maar, jij moest dringend eten hebben en Wiske was niet thuis. Ik kan
er toch ook niets aandoen dat ik mij van tupperware potje vergist heb.

Bertha: Ik wil er niets meer van horen.

Franske: De oude hond van Cesar had toch goed gegeten.

Bertha: Zwijg heb ik gezegd nietsnut. Ik ben hier weg.
(Bertha af via de buiten deur.)

Franske: Als ik nu eens de moed had om dat mens eens vijf minuten onder
handen te nemen. (Franske gaat naar de toog en hangt wat slingers
omhoog;) Het is mij opgevallen dat Bertha zoveel belangstelling toonde
voor die anonieme telefoontjes. Zou er soms iemand naar hier bellen
om haar aan de telefoon te krijgen? Ik zal het wel uitzoeken.

(De buitendeur gaat open en Toon komt binnen met zijn fiets. Hij zet de
fiets aan een tafel.)

Toon: Goededag

Franske: Hela Toon! Terug buiten met die fiets. Ik heb hier deze morgen gekuist.

Toon: Ja maar, mijne band staat plat en mijn ketting ligt eraf.

Franske: Dat kan je buiten toch in orde brengen.

Toon: Het regent buiten.

Franske: En dan? Ben jij van suiker misschien?

Toon: Nee.

Franske: Wel dan. Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt. Een postbode die schrik
heeft van de regen. Hoe komt het dat je aan het werk bent? Ik dacht dat
je verlof had.

Toon: Mijn verlof is ingetrokken. Deze morgen om vijf uur hebben ze me uit mijn bed gebeld.

Franske: Was er iemand ziek?

Toon: Nee. De Frederick heeft zijn ontslag gevraagd bij de post. Naar het schijnt heeft hij al ander werk gevonden.

Franske: Wat voor werk?

Toon: Dat weet ik niet.

Franske: Weet je wat ik wel weet? Dat jij nu met je fiets naar buiten moet gaan.

Toon: Ja maar, eerst mij ketting er nog opleggen.

Franske: Luister. Ik ga nu proper water halen om alles terug te kuisen en als ik terug ben en die fiets staat hier nog dan gaat het uwe beste dag niet zijn.

Toon: Amaai zeg. Jij bent precies in uw gat gebeten.

Franse: Je hebt mij gehoord.
(Franske af via privé deur. Toon begint zijn ketting op zijn fiets te leggen. Hij heeft duidelijk problemen.)

Toon: Verdomme. Dat gaat zo slecht. En ik heb die ketting pas gesmeerd. Mijn handen zullen er mooi uit zien.
(Enkele ogenblikken later.)
Eindelijk. Ze ligt er op.
(Toon bekijkt zijn handen.)
Wat smerige handen heb ik. Zo kan ik mijn ronde niet verder doen. Ik moet ze eerst gaan wassen. Maar wacht eens. Zou hier nergens geen vod liggen dan kan ik het vuilste er al aan afvegen.
(Toon ziet de rok van Bertha liggen.) Daar ligt een vod. Dat is ook toevallig. (Hij neemt de rok en veegt zijn handen er aan af. Daarna legt hij de rok terug op tafel.) Nu ga ik naar de wc mijn handen wassen. Ik zal mijn fiets maar meenemen en verdwijnen langs de achterdeur dan kan Franske zeker niet zagen.
(Toon af via wc deur. Franske komt op via de privé deur met een emmer water, aftrekker en dweil.)

Franske: Hij is toch weg. Hij zal schrik gekregen hebben. Allee, dat zijn nu toch geen toeren met een vuile fiets een proper café binnen komen.
(Franske begint te kuisen. Enkele ogenblikken later komt Toon terug op via de wc deur.)
(luid) Stop!!!

Toon: Zeg, ik ben Cesar niet hoor. Ik ben niet doof.

Franske: Jij gaat hier toch niet alles terug vuil maken?

Toon: Ik ben vergeten iets te drinken.

Franske: Dan ga je maar op een ander iets drinken. Als je durft binnen komen dan giet ik de emmer water in je gezicht.
(Toon begint te lachen.)

Toon: Beloven, ja.

Franske: Ah, je denkt dat ik niet durf. Ga eens terug weg en kom eens terug binnen.
(Zonder iets te zeggen gaat Toon terug af via de wc deur.)

Franske : Nu gaan we lachen.
(Franske neemt de emmer in zijn handen. Er volgt een kleine stilte.)

Waar blijft hij nu? Hij zal wel niet durven. Een groot woord dat hebben ze allemaal, maar als puntje bij paaltje komt, durven, ze niets. Ik had nochtans graag deze emmer water in zijn gezicht gesmeten.

(Plots horen we iemand naderen.)

Ja! Hij is daar.

(De deur gaat open en Bertha komt binnen. Franske giet de emmer water in het gezicht van Bertha.)

Bertha: (Zeer kwaad.) Wat heeft dit te betekenen?

Franske: Ik dacht dat jij de postbode was.

Bertha: (Zeer kwaad.) Zie ik er soms zo uit?

Franske: Nee

Bertha: (Zeer kwaad.) Met 2 woorden spreken.

Franske: Nee tante.

Bertha: (Zeer kwaad.) Waarom giet je dan een emmer water over mij?

Franske: Ik had u niet gezien. Maar normaal kom jij toch altijd langs die deur naar binnen. (wijst naar de buitendeur)

Bertha: Ga jij mij nu nog bevelen langs welke deur ik naar binnen moet komen. (Franske wil antwoorden)

Zwijg maar. Ik moet je commentaar niet weten. Kan jij dan nooit iets goed doen? (Franske knikt ja) Ik kwam eigenlijk mijn rok halen die ik vergeten was. (Bertha ziet haar vuile rok liggen en gaat er naar toe. Zeer kwaad.) Wat is hiermee gebeurd?

Franske: Ik weet van niets.

(Bertha gaat naar Franske en geeft hem een slag in zijn gezicht.)

Bertha: Zo doen ze dat met nietsnutten.

(Daarna neemt ze de vuile rok van tafel en gaat af via de privé-deur.)

Franske: Maar nu is het genoeg. Ik neem mijn ontslag. Ik ga ander werk zoeken. (De buitendeur gaat open en Frederick komt binnen.)

Fred: Een bijzonder goede morgen mijnheer Franske. (Ziet dat de vloer aan de wc deur nat is) Oh het heeft hier precies binnen geregend. Is het plafond stuk want buiten regent het toch niet zo hard. Trouwens ik heb deze morgen naar de radio geluisterd en volgens mevrouw Haagdoren blijft het voorlopig zacht, zowel s'nachts als overdag. Af en toe valt er regen en speelt de zuidwesten wind flink op. Vanochtend is het op de meeste plaatsen nat. Verantwoordelijk is een golfvormige storing die straks naar het noordoosten wegtrekt en gevolgd wordt door een onstabiel weertype, wat wil zeggen buien afgewisseld

Franske: (vlug.) Frederick hou op!

Fred: Met opklaringen.

Franske: Alstublieft. Mijn hoofd is om te barsten. Ik heb vandaag al te veel meegemaakt. Ik ga iets drinken. Drink je iets mee?

Fred: Nee ik heb eigenlijk niet veel tijd. Ik heb het zo druk met mijn nieuw werk dat ik mij geen rustperiode kan veroorloven. Ik kom eigenlijk alleen maar informeren of Sarah hier is. Ik heb voor haar een geschenk bij en voor de kleine baby heb ik natuurlijk ook iets meegebracht. (Ondertussen staat Franske achter den toog en tapt voor hem een pintje.)

Franske: Als jij nu even zwijgt dan kan ik antwoorden op uw vraag.

Fred: Ok. 1 2 3 mondje toe.

(Frederick houdt zijn vinger op zijn mond.)

Franske: Nee. Saartje is nog niet terug thuis. Maar ik denk dat het niet lang meer zal duren. Wat voor werk doe jij dan?

Fred: Ik ben vertegenwoordiger in een product dat niet meer weg te denken is uit onze samenleving. Mijn product heeft vele jaren geleden de markt veroverd om er te blijven en nooit meer weg te gaan. Met mijn product wordt de mens bij wijze van spreken geboren. Zo belangrijk is het geworden.

Franske: Weet je soms de naam van uw product?

Fred: Natuurlijk. Ik heb zelfs voor de kleine baby een exemplaar meegebracht. (Frederick haalt een luier uit een klein valiesje dat hij met zich mee draagt en geeft hem aan Franske.)
Hier, ik denk wel dat het zal passen. Het is de kleinste maat.

Franske: Een pamber. Ben jij vertegenwoordiger geworden in pampers?

Fred: Excuseer. Dat is geen pamber maar een luier van het nieuwe merk "Pipi". We hebben ook een afdeling voor volwassenen. Ja, voor zieke en oude mensen past er natuurlijk geen "Pipi". Die gaan maar tot 25 kg. Voor hen is er de "Kaka".

Franske: Dan werk jij tegenwoordig in de pipi en de kaka.

Fred: Ik zou daar niet mee lachen mijnheer. Misschien heb je later nog een "Kaka" nodig. Trouwens, wil je er soms een passen? Ik heb ook jouw maat bij.

Franske: Jij wilt nu toch niet zeggen dat ik hier een pamber moet gaan aandoen?

Fred: Je zou er heel beeldig mee staan. Misschien kan ik er een foto van maken voor in onze catalogus.

Franske: Luister, ik ben misschien wel zot. Maar toch nog niet zo zot dat ik hier een pamber ga aan doen.

Fred: Het is geen pamber. Het is een "Kaka".

Franske: Het mag zijn wat het wilt. Ik doe daar niet aan mee. (Frederick haalt een grote luier uit zijn valies.)

Fred: Echt niet, mijnheer Franske? Het is zo een mooie. Kijk maar. Trouwens, niemand kan u hier zien. Je hoeft hem niet aan te kopen. Het is vrijblijvend.

Franske: Ik zal mij maar weer belachelijk laten maken. Ik zal mij achter de toog omkleden.

Fred: Jij bent een man naar mijn hart. (Frederick geeft de luier aan Franske. Deze gaat achter de toog de luier aandoen.) Past hij?

Franske: Wacht eventjes. Zo vlug gaat het niet. (Er volgt een kleine stilte.)

Fred: Is hij aan en past hem?

Franske: Het is te zien wat je verstaat onder passen.

Fred: Maar kom naar hier dan kan ik je bekijken?

Franske: Ik durf niet. Ik durf echt niet.

Fred: Waarom niet? Is het geen mooie kleur? Is hij een beetje te groot?

Franske: Nee, het is alleen maar een belachelijk zicht. Maar allee. De korte pijn. Ik ben daar. (Franske komt te voorschijn.)

Fred: Geweldig. Formidabel. Het zit jou gegoten. Je kunt het zelfs gebruiken om naar feesten te gaan.

Franske: Ja. Als clown. Ik word zeker de held van de avond.

Fred: Moet je hem kopen. Als je er 2 koopt krijg je van mij er 1 gratis.

Franske: Nee laat maar zitten.

Fred: Maar nu moet ik dringend vertrekken. Oh ja, ik heb nog een mooie roos bij voor Sarah. (Neemt roos uit valies.) Zou jij voor mij dit pracht exemplaar kunnen overhandigen, vergezeld van 3 mooie zoenen.

Franske: Dat zal ik met plezier doen.

Fred: Kom dan tot hier als je wil.

Franske: Waarom moet ik tot daar komen?

Fred: Om de 3 zoenen in ontvangst te nemen. Dan kan je ze verder geven aan Sarah.

Franske: Meen je dat nu?

Fred: Hoe kan je anders die 3 zoenen verder geven?
(Franske gaat naar Frederick en deze geeft 3 zoenen.)

:

Hier is uw roos.
(Frederick geeft de roos aan Franske.)
Nu zal ik deze plaats maar verlaten want ik heb nog veel werk te doen.
Nog een goede dag, mijnheer Franske.
(Frederick af via buitendeur. Franske legt de roos op de hoek van de toog.)

Franske: Wat een rare gast. Allee eindelijk alleen. Ik zal maar terug alles proper maken. (Franske gaat naar de emmer.) Ja, natuurlijk. Geen water meer. Bertha is met alles gaan lopen. Ik zal nu maar achter de toog water nemen dan zal ik zeker Bertha niet tegen komen. (Franske gaat naar de toog en neemt water.) Welk product moet ik nu in dat water doen? Hier staat iets. (lezen.) "Goed voor glazen te spoelen." Dat kan niet slecht zijn. (Franske doet het product in het water.)
Nu kunnen we terug beginnen. Wacht. Ik zal eerst eens de radio opzetten want het is hier zo stilletjes.
(Franske zet de radio op en gaat terug kuisen. Op de radio horen we de laatste seconden van een liedje. Daarna horen we het nummer "Sex machine" van "James Brown". Franske hoort dit nummer duidelijk heel graag want plots waant hij zich James Brown. Hij brengt een ware imitatie van het nummer. De steel van de aftrekker gebruikt hij als microfoon en gitaar. Deze act mag zeer gek gespeeld worden. Tijdens de show van Franske komt Toon met zijn brieventas geruisloos binnen via de buitendeur en gaat naar de toog. Daar blijft hij een tijdje kijken naar het spektakel. Vervolgens gaat Toon achter de toog staan en zet de radio af.)

Franske: Wie zet er nu die radio af? (kijkt.) Toon zet die radio terug op. Het was nu juist zo een mooi liedje.

Toon: Dat merk ik. Je hebt er zelfs een speciale outfit voor aan gedaan.
(Franske bekijkt zichzelf.)

Franske: Verdomme. Heb ik dat ding nu nog aan?

Toon: Je staat er mooi mee. Je zal er succes mee hebben bij de vrouwen.

Franske: Ja, ja. Lach maar. Zeg Toon, kom eens tot hier.
(Toon gaat richting Franske.)

Toon: Waarom?

Franske: Omdat ik deze emmer water helemaal ga uit gieten over uw hoofd. Want ik heb met u nog een eitje te pellen.

(Franske wil met de emmer gieten maar Toon draait zich vlug om en gaat lopen. Franske loopt hem achter na. Ze lopen rond de tafels in het café.)

Toon: (zingend.) Als je kan pak me dan.

Franske: Je zal niet blijven lachen. Wacht maar.
(Bertha komt op via privé deur.)

Bertha: Wat heeft dat hier allemaal te betekenen?

Franske: Eu. Eu. Niets.

Toon: Wij spelen tikkertje.

Bertha: Tikkertje. Ja, kleine kinderen die nog een Pampertje aandoen spelen wel eens tikkertje.(streng.) Ik zal jullie leren tikkertje te spelen. Vooruit in de hoek.

Franske: Wat?

Bertha: (streng.) Niet tegen spreken! In de hoek heb ik gezegd. Jij daar en jij daar. En op jullie knieën. (Franske gaat naar jardin front en Toon gaat naar cour front.) Dit zal jullie leren zich te gedragen als kleuters.

Toon: Hoelang moeten wij blijven zitten?

Bertha: Tot als ik zeg dat je terug mag recht staan.

Franske: Maar ik moet het café nog opkuisen.

Bertha: Zwijgen. Ik stel hier de wetten. Ik kom zo dadelijk terug.
(Bertha af via privé deur.)

Toon: Lap. Hier zitten we dan.

Franske: Het is uw schuld. Waarom heb je me niet gewaarschuwd toen Bertha er aan kwam?

Toon: Ineens was ze daar. Het was te laat voor u te verwittigen. Zeg, hoe komt het eigenlijk dat jij een pampertje draagt.

Franske: Ik had geen zin om een broek aan te doen. Ik zal dat straks wel vertellen.

(Plots gaat de telefoon. Iedereen kijkt naar de telefoon. Bertha roept vanuit de privé-deur)

Bertha: Knecht, de telefoon gaat.

Franske: Ja, tante.

Bertha: Neem vlug op.

Franske: Ik ben gestraft.

Bertha: Jullie straf is ten einde. Neem vlug op zeg ik je.
(Franske staat moeizaam recht. Ook Toon staat recht.)

Franske: Amai, ik kan zo moeilijk recht.
(Bertha komt op via de privé-deur en loopt naar de telefoon.)

Bertha: Hallo, met Bertha Segers.(stille.) Eu, eu, u bent verkeerd verbonden mijnheer. (Ze legt de telefoon terug in. Daarna kijkt ze de andere terug aan. Ze is duidelijk angeslagen door het telefoontje.)

Verkeerd verbonden. (Bertha gaat af via de privé deur.)

Toon: Die doet raar.

Franske: Dat is het minste dat je kan zeggen.

Toon: Heb je gehoord wat ze gezegd heeft?

Franske: Ja. Ze heeft gezegd: verkeerd verbonden.

Toon: Maar neen. Ze heeft haar naam gezegd. Bertha Segers.

Franske: En dan?

Toon: Denkt toch eens aan die aangetekende brieven. "BS". Bertha Segers.

Franske: Dus jij denkt dat Bertha hier achter zit?

Toon: Inderdaad.
 Franske: Dan zullen we ze extra in het oog moeten houden. (Bekijkt zichzelf) Ik zal mijn belachelijke pamber maar terug uit doen.
 (Franske gaat achter de toog zijn broek terug aandoen. De buitendeur gaat open Saartje en Wiske komen binnen. De kleine Tony zit in een maxi-cosi.)
 Wiske: Hier zijn we dan terug thuis . Mag ik jullie voorstellen: onze kleine Tony.
 . (Iedereen gaat rond de maxi-cosi staan.)
 Toon: Amaai, dat is een mooi kindje. Hij lijkt precies op zijn verlosser.
 Franske : Dat kan niet. Het is inderdaad een mooi kind maar dat kan je niet van zijn verlosser zeggen.
 Wiske: Waar is onze va?
 Franske: Die was een beetje moe en ging op zijn bed liggen. Ik zal hem eens gaan halen.
 Saartje: Laat maar. Ik zal met onze Tony wel naar hem gaan.
 (Saartje neemt de maxi-cosi en gaat af via de privé deur.)
 Wiske: Om de thuiskomst van onze Tony te vieren drinken we iets van de zaak.
 Franske: Dat is gesproken. Voor mij een pintje.
 Wiske: Toon, heb je geen post bij?
 Toon: Oh ja, dat was ik bijna vergeten. Wiske, tussen haakjes, voor mij een jeneverke van de zaak.
 (Toon haalt een aangetekende brief uit zijn brievenbus.)
 Ik heb voor u weer een aangetekende brief bij.
 (Toon gaat de brief naar Wiske brengen die achter de toog staat en laat haar tekenen.)
 Wiske: Wat! Weeral.
 Toon: Inderdaad en het is weer een brief van de Belgische spoorwegen.
 (Wiske doet de brief open. Toon gaat terug zitten op zijn barkruk.)
 Wiske: Er staat in dat het onze laatste kans is om alles te verkopen.
 Getekend: "BS".
 Franske: Wij hebben een sterk vermoeden dat Bertha hier achter zit. Daarstraks deed ze nogal vreemd toen er een telefoontje was.
 (De buitendeur gaat open en Jef komt binnen.)
 Jef: Een goededag allemaal.
 Franske: Je loopt tegenwoordig de deur hier nogal plat. Dat is de tweede maal in een week tijd.
 Toon: Daarvoor was het 5 jaar geleden.
 Jef: Ik heb thuis op mijn zolder een belangrijk briefje gevonden en nu moet ik dringend de Cesar spreken.
 (Jef gaat naar de toog).
 Wiske: Wat wil jij eigenlijk van onze va weten?
 Jef: Ik wil de betekenis weten van de tekst dat op mijn briefje staat.
 Franske: Kan jij dat niet lezen? Is het in het engels misschien?
 Jef: Nee, het is niet in het engels. Het is in het Nederlands.
 Franske: Maar er staan moeilijke woorden in?
 Jef: Maar nee. Ik moet gewoon de betekenis weten.
 Wiske: Wat moet je drinken Jef?
 Toon: De Jef heeft geen dorst. Die moet zijn briefje voorlezen.
 Franske: Ja maar als het een lang briefje is zal hij een droge keel krijgen. Ik heb daar dikwijls last van.

Jef : Nee, ik moet niets drinken. Den Toon heeft gelijk. Ik heb geen dorst. Trouwens ik heb een busje water bij voor als ik moet drinken.

Toon: Dat is dan spijtig voor u want het is hier vandaag gratis.

Jef: Ja, kijk, eigenlijk begin ik toch een klein beetje dorst te krijgen. Een trappistje zal me wel goed doen.
(Saartje en Cesar komen op via de privé deur. Cesar zit in zijn rolstoel)

Saartje: Onze Tony slaapt eindelijk. Nu kan ik nog even naar hier komen en genieten van de mooie versiering.

Cesar: Mensen, niet te veel lawaai maken want mijn achterkleinzoon mag niet wakker worden. Franske, gaan we nog wat wandelen?

Franske: Ja natuurlijk maar eerst moet ik naar Saartje nog iets geven.
(Saartje gaat tot bij Franske.)

Saartje: Wat?
(Franske neemt de roos.)

Franske: Hier, deze roos is speciaal voor u.

Saartje: Oh, dank u. Kom hier dat ik u 3 zoenen geef.
(Saartje geeft Franske 3 zoenen.)

Franske: De roos is eigenlijk niet van mij maar van Frederick.

Saartje: Is Frederick hier geweest?

Franske: Ja, hij kwam vragen of je al thuis was. Ik moest u 3 zoenen geven.
(Franske geeft Saartje 3 zoenen.)

Toon: De profiteur.

Franske: Hoor ik daar een kleine vorm van jaloezie?

Toon: Nee, nee, maar mag de Jef nu zijn verhaal vertellen?

Franske: Wij zijn een en al oor. Doe maar Jef.

Jef: Dank u. Beste vrienden, ik zou graag hebben dat alles tussen ons blijft. Het is misschien een groot geheim en ik zou niet graag hebben dat heel het dorp het zou weten.
(Wiske geeft Jef een trappist. Saartje gaat zitten aan een tafel.)

Wiske: We zullen wel zwijgen Jef. Hier uw trappist.

Jef: Schol.
(Jef drinkt zijn trappist in een slok leeg. De anderen kijken aandachtig toe.)

Franske: Voor iemand die maar een klein beetje dorst heeft kan jij er goed mee overweg.

Toon: Ik vraag mij eigenlijk af wat dat moet zijn als jij wel dorst hebt.

Franske: Een bakske hé Toon. Een bakske.

Jef: Mag ik nu eindelijk mijn briefje voorlezen.

Wiske: (luid) Va, de Jef is hier om een briefje voor te lezen.

Cesar: Dat hij die maar aan mij geeft. Ik kan ook lezen.
(Jef gaat naar Cesar.)

.Jef: (luid.) Cesar.

Cesar: Ja, wat is er?

Jef: (luid) Ik heb deze morgen mijn zolder opgekuist.

Cesar: Proficiat.

Jef: (luid.) En ik heb dit briefje gevonden.
(Jef geeft het briefje aan Cesar. Deze leest het briefje en begint te lachen.)

Franske: Er staat precies iets grappigs op.

Jef: Belange niet.

Cesar: Eindelijk is het briefje gevonden. De Louis had het te goed verstopt.

Saartje: (luid.) Wat staat er geschreven bompa?

Cesar: "Hartelijk dank Cesar. Ik zal alles terug betalen."

Wiske: Dat is alles?

Jef: Ja, en nu kom ik vragen wat dat betekent.

Wiske: (luid.) Va, wat wil dat zeggen.

Cesar: Ik zal het vertellen. Het is een lang verhaal en ik kan het toch niet eeuwig verborgen houden. Louis, de vader van de Jef was vroeger mijne beste vriend. We waren even oud. Alles deelden we, zelfs ons lief. Alleen als hij een lelijk lief had dan kwam ik er niet aan. Ook op school hebben we veel uitgestoken. Zo hebben we eens in de boekentas van de leraar een kikker gestopt. Mannen, is die mens daar veschoten toen hij zijn boekentas open deed. Ik heb nog nooit iemand zo hard zien gillen. Misdienaar zijn we ook geweest. Tot op de dag dat we de pastoor hadden opgesloten in de sacristie. Dan konden we gaan voetballen. Ja, de louis. Een toffe gast. Alleen met centjes kon hij niet over weg. Als hij 5 frank had deed hij 5 frank op en gaf je hem 500 frank. Dan was die ook op. Ik was zijn tegenpool. Sparen en nog eens sparen. Toen ik 18 werd, ben ik gaan werken in een diamant slijperij en de Louis is gaan werken bij een beenhouwer in Brussel. Maar ja Brussel. Daar is nog veel meer te zien dan manneke pis he.

Jef: (luid.) Dus ook in Brussel had mijn vader geen geld?

Cesar: Hij had nog geen nagel om onder zijn gat te krabben.

Nee, ik werd rijk en hij werd de grootste sukkelaar die er rond liep. Ik besloot mijn goede vriend te helpen en ik ben hem in Brussel gaan halen. Toen ik hem gevonden had, was hij juist met zijn laatste centjes naar de rosse buurt geweest.

Franske: (luid) Allee, hij was er niet vies van.

Cesar: Nee, dat mag je wel zeggen. Toen we terug thuis waren, heb ik hem centjes gegeven om een huis te kopen en een zaak op te starten. Maar hij wilde het geld enkel lenen en hij schreef een briefje dat hij alles zou terug betalen. Maar hij wachtte er een beetje te lang mee. Eerst ging hij trouwen. Dan werd de Jef geboren.

Jef: (luid.) Dan kan ik het al raden. En dan kwam die fatale hartaanval.

Cesar: Juist. Blijkbaar heeft hij het briefje te goed verstopt. Niemand heeft het gevonden en het geld is nooit terug betaald.

Wiske: (luid.) Maar dan ben jij de eigenaar van de beenhouwerij.

Cesar: Ja, ja, de centjes van Cesar zijn goed besteed.

Toon: Wie weet er nog dat jij de eigenaar bent?

Cesar: Hé?

Toon: (luid) Wie weet er nog dat jij de eigenaar bent?

Cesar: Mijn vrouw en mijn kinderen wisten het.

Wiske: Mijn schoonmoeder en mijn man zijn dood, dus.....

Franske: (vlug.) Bertha.

Wiske: Inderdaad. De hele zaak is opgelost.

Toon: Bertha wil het café en de beenhouwerij voor haar.

Wiske: En dat op zo een laffe manier.

Jef: (luid.) Cesar. Ik wil al het geld nu terugbetalen. Ik ben misschien wel geen royaal iemand.

Franske: Dat is zacht uitgedrukt.

Jef: (luid.) Maar ik ben wel een eerlijke mens. Ik stel voor dat we nu naar de bank gaan om alles te regelen en dan is de schuld van mijn vader vereffend.

Cesar: Dat speelt geen rol wanneer dat je het terug betaald. Op een paar jaar meer of minder komt het nu ook niet aan. Ik heb het nog niet nodig. Ik heb geld genoeg.

Jef: (luid) Nee, nee. Dat moet nu in orde gebracht worden. (tot Wiske) Wiske ga jij ook mee?

Wiske: Dat wil ik voor u wel doen. (luid.) Va, ik zal u helpen met de rolstoel. Franske let jij op het café?

Franske: Geen probleem. Ik zal wel eens proeven of het vat niet slecht geworden is. Maar eerst zal ik een beetje opruimen.
(Wiske helpt Cesar met zijn rolstoel. Wiske, Cesar en Jef gaan af via de buitendeur. Franske begint op te ruimen in het café. Hij zet zijn emmer, aftrekker en dweil aan de privé-deur.)

Toon: Ik zal ook eens gaan verder werken, want ik heb nog veel te doen;
Franske: Allee, iedereen laat mij hier alleen.
Toon: Je hebt Saartje toch nog of anders kan je je beste vriendin roepen. Zij is misschien nog hier.

Franske: Mijn beste vriendin?
Toon: Bertha.
Franske: Och. Maak dat je weg bent.
(Toon af via buitendeur)

Saartje: Denk jij dat we tante Bertha zouden kunnen ontmaskeren?
Franske: Ja. Vroeg of laat loopt ze tegen de lamp, dat weet ik zeker.
(Saartje staat recht.)

Saartje: Laat ons hopen. Ik zal nog eens gaan zien naar onze Tony.
(Saartje af via de privé deur. Franske gaat achter de toog staan en tapt een pintje.)

Franske: Wat zou ik blij zijn als ik toevallig die tang zou kunnen betrappen. Het zou de beste dag van mijn leven zijn. (Franske drinkt van zijn pint.) Inderdaad, het vat is nog niet slecht geworden. (Franske kijkt om zich heen.) Amaai, wat een rommel is dat hier achter de toog. Daar zal ik eens iets aan doen.
(Franske verdwijnt achter de toog. Op dat ogenblik komt Bertha op via de privé deur.)

Bertha: Eindelijk. Iedereen is de deur uit. Het wordt hoogtijd om naar Jean-Paul te bellen.
(Bertha gaat naar de telefoon en draait een nummer.)
Jean-Paul, ik ben het. Je moet ophouden met die telefoontjes. Straks worden we nog ontmaskerd.(stilte.) Jij moet niet op de hoogte blijven van wat er gebeurd. Ik zal ten gepaste tijden wel verslag uitbrengen.
(stilte.) Ik duld geen tegenspraak van een nietsnut van een echtgenoot. Bied je verontschuldiging aan. (stilte.) Zo mag ik het horen. Dan nu ter zake. Ik heb bij diverse architecten en aannemers mijn licht gaan opsteken en van zodra die pummels hier het formulier getekend hebben is alles in mijn bezit. Dit café zal verdwijnen en plaats maken voor een winkelketen.(stilte.) Er is hier wel genoeg plaats. Bij dit café behoort immers nog veel grond. En de beenhouwerij wordt ook afgebroken. Appartementen zullen er in de plaats komen. Jef hoeft zelfs nog niet te

tekenen. Alleen vader zijn handtekening is belangrijk. (stilte.) Waarom? Dat hoef jij niet te weten. Jean-paul, ik heb voor u een opdracht (stilte.) Nee, het is niet moeilijk. Kom naar hier en geef je uit voor iemand van de NMBS. Hoe je het doet, speelt geen rol. Maar ik wil die handtekening. Is dat begrepen? (stilte.) Proberen is niet genoeg. Je moet slagen. (stilte.) Zo, tot straks en zorg dat het niet mislukt.

(Bertha haakt in en komt voor de toog staan.)

Met een beetje geluk word ik spoedig een heel rijke vrouw.

En nu maken dat ik weg ben. Want soms hebben de muren oren.

(Bertha af via de privé deur. Franske zijn hoofd verschijnt boven de toog.)

Franske: Hallokidoki. Betrapt. (denkt even na) De muren hebben inderdaad oren. Maar nu moeten we ze nog ontmaskeren. Hoe gaan we dat doen? (Saartje komt op via de privé deur.)

Saartje: Hij slaapt nog altijd heel mooi. (Kijkt naar Franske) Sta jij ook te slapen.

Franske: Nee, ik ben aan het nadenken en het is niet gemakkelijk.

Saartje: Je zal wat meer moeten oefenen.

Franske: We moeten gewoon vergaderen.

Saartje: Over wat?

Franske: Hoe we uw tante moeten ontmaskeren. (De buitendeur gaat open en Wiske, Cesar en Jef komen op.)

Wiske: We hadden geluk. Er was weinig volk in de bank.

Jef: Ik ben eindelijk blij dat alles in orde is. (kijkt naar boven) Mijn vader zal ook tevreden zijn.

Franske: Jullie komen als geroepen want we moeten dringend een vergadering houden.

Cesar: Wie moeten we houden? Mijn kleinzoon? Dat is zeker. Die smijten we niet weg. (gaat in zijn zetel zitten)

Franske: (luid) Nee, we moeten een vergadering houden.

Cesar: Over wat?

Saartje: (luid) Hoe we tante Bertha moeten ontmaskeren.

Cesar: Heeft die een masker op? Is het carnaval?

Saartje: (luid) Ik zei ontmaskeren.

Cesar: Oh zo. Dan moeten we inderdaad vergaderen.

Jef: Dat we dan maar meteen beginnen want ik moet terug naar mijn winkel.

Wiske: Heb je geen hulp meer?

Jef: Weten jullie wel hoeveel dat dat kost, een winkelhulp.

Saartje: Dat kan nu toch zo erg niet zijn.

Jef: Dat kost mij een fortuin. Esmeralda, het lief van Marc van Louis van Sus van achter het hoekske heb ik verleden week al zoveel moeten betalen. Maar ik weet het, ik zal ooit iemand moeten aan nemen.

(De buitendeur gaat open en Toon komt op)

Toon: Dag iedereen. Ik kom naar mijne kleine Tony zien.

Franske: Uw kleine Tony? Die van Saartje zeker.

Toon: Neen de mijne. Ik heb hem op de wereld gezet.

Jef: Zwijg allemaal en laat de vergadering beginnen want mijn tijd is beperkt.

Wiske: (Tegen Toon) Je komt juist op tijd want de vergadering gaat juist beginnen.

Toon: Welke vergadering?

(Wiske schenkt een jenever in voor Toon.)

Franske: Hoe we Bertha moeten ontmaskeren. Luister iedereen. Ik heb daarjuist een telefoongesprek afgeluisterd van Bertha. Jean-Paul haar echtgenoot moet naar hier komen om de Cesar zijn handtekening vast te krijgen. We moeten er kost voor kost voor zorgen dat dit niet gebeurt. Maar hoe?

Saartje: Ik heb een plan. We moeten tante Bertha bestrijden met haar eigen wapens. Ik bedoel daarmee het volgende: We moeten die Jean-Paul voor zijn. Iemand van ons moet in de huid kruipen van een vriend van hem. Die vriend vraagt naar tante Bertha wat hij precies moet doen en schrijft alles op. Zo hebben we de bewijzen op papier staan. Dat briefje laten we dan tekenen door haar en dan is ze ontmaskerd. (luid) Is dit voor iedereen duidelijk?

Toon: (luid) Ik snap er geen ballen van.

Cesar: Ik heb niets gehoord. Wat is dat daar van die ballen?

Wiske: (luid.) Het is niets, va. Wij zijn iets aan het bespreken.

Jef: Wat doen we als die Jean-Paul hier binnen komt?

Saartje: Hij mag hier niet binnen komen en daar moet jij voor zorgen, Jef. Doe er mee wat je wil maar verlies hem niet uit het oog.

Jef: Dus ik mag hem bij wijze van spreken tussen mijn borsten draaien?

Saartje: Je mag alles doen, zolang je hem maar niet uit het oog verliest.

Jef: Wat ga ik plezier beleven. Ik ga vlug naar huis mijn gerief halen. Ik kom direct terug.
(Jef af via buitendeur.)

Wiske: Zeg, Saartje, maar wie moet die persoon zijn die de vriend van Jean-Paul moet spelen? Bertha kent hier iedereen.

Saartje: Nee ma. Ik ken iemand van wie Bertha het bestaan niet af weet.

Wiske: Wie?

Saartje: Dat zal je straks wel zien. Ik zal hem eens gaan halen.
Ik hoop alleen maar dat hij thuis is want anders valt mijn plan in duigen.

Franske: Wat moet ik doen?

Saartje: Onze bompä bezig houden. Tot straks.
(Saartje af via buitendeur. Plots horen we een baby wenen.)

Franske: Lap. Moeder is weg en de kleine begint te wenen. Toon, moest jij niet naar uw kleine Tony gaan kijken.

Toon: (Kijkt op zijn horloge) Al zo laat. Dan moet ik nog even gaan werken.
Tot straks, dan kom ik zeker terug.
(Toon af via buiten deur.)

Cesar: Zeg, horen jullie die kleine nu niet wenen. Ik dacht dat ik doof was.
(Staat recht en gaat richting privé deur)

Wiske: (luid) Ga jij even kijken va?

Cesar: Iemand moet het toch doen en ik heb de jongste benen.
(Cesar af via privé deur)

Franske: Ik zal Cesar wel even in het oog gaan houden.

Wiske: Dat is heel goed Franske.
(Franske af via privé deur Wiske gaat wat opruimen. Enkele ogenblikken later komt Bertha op via de privé deur en gaat zitten aan een tafel en kijkt aandachtig naar wat Wiske doet.)

Wiske: Wat is er? Je kijkt mij zo aan. (Bertha begint te lachen.) Waarom begin je te lachen?

Bertha: Geniet nog maar wat van je werk. Binnenkort is alles voorbij.

Wiske: Als je denkt of hoopt dat de Belgische spoorwegen mij kunnen klein krijgen dan heb je het mis.

Bertha: Je hebt geen keuze Louisa. Zulke mensen zijn machtig. Waarom zou je het niet doen? Ze zullen hoogst waarschijnlijk een goede prijs betalen voor deze drankgelegenheid.

Wiske: Luister. Ik heb geen vertrouwen in die brieven. Ik denk dat er een oplichter aan het werk is.

Bertha: Je weet niet wat je zegt.

Wiske: Oh nee?

Bertha: Nee. Oplichters gaan anders te werk.

Wiske: Natuurlijk. Wat stom van mij. Dat ik daar niet aan gedacht heb. Jij bent een specialist in oplichten en stelen.

Bertha: Wat bedoel je daarmee?

Wiske: Wat ik daarmee bedoel? Wie heeft er de juwelen van mijn schoonmoeder gestolen?

Bertha: Ik heb die niet gestolen. Mijn moeder was dood en die juwelen lagen daar maar in haar nachtkastje. Aan wie zouden die anders toebehoren dan aan mij? Aan u?

Wiske: Onze va had ze je moeten geven. Je had ze nooit mogen stelen.

Bertha: Toch wel, want anders had hij de helft van de juwelen aan u gegeven en Jij bent toch te lelijk om juwelen te dragen.
(Wiske gaat naar Bertha.)

Wiske: Zeg Bertha, wat is nu eigenlijk uw bedoeling? Iedereen zwart maken? Wel, ik zal eens 1 ding zeggen. Je zal niet blijven lachen.

Bertha: Jawel en ook nog veel harder.

Wiske: We zullen zien.
(Wiske gaat richting toeg.)

Bertha : Er is nog iets. Ik wil dat die bastaard baby het huis hier verlaat.
(Wiske gaat terug naar Bertha.)

Wiske: Wat zeg je daar?

Bertha : Die kleine moet naar een instelling. Daar hoort hij thuis. Ik weet nog een goed adres en ik zal met die mensen vlug contact opnemen

Wiske: Als je nu nog 1 woord zegt over mijn kleinkind dan maak ik u kapot. Heb je dat goed begrepen, stuk bemoeial.
(Bertha staat recht.)

Bertha: Uw dreigementen laten mij koud. Ik herhaal mijn woorden. Die kleine moet hier weg.
(Wiske slaat Bertha in haar gezicht. Deze slaat onmiddellijk terug en zo begint er een gevecht tussen de 2 dames. De bedoeling is dat het hele podium gebruikt wordt. Wiske en Bertha trekken elkaar aan het haar, laten elkaar struikelen, eventueel scheuren ze elkaar de kleren van het lijf. Het kan en het mag komisch overkomen. De regisseur bepaalt de inhoud van dit gevecht. Als het gevecht een tijdje bezig is gaat de buitendeur open en Toon komt binnen. Hij gaat naar de dames toe.)

Toon: Hela. Wat is dat hier allemaal? Stop daar eens mee.
(De dames reageren niet en vechten gewoon verder.)
Wacht even. Ik ga iets halen.
(Toon gaat terug buiten en komt direct terug op met een kepie. Hij gaat naar de dames toe en zet zijn kepie op zijn hoofd.)
(luid.) In naam der wet. (zeer luid.) Stop!

(Nu pas laten beide dames elkaar los.)

Wiske: Smerige teef. Wacht maar. Je krijgt er nog van.

Toon: Maar nu niet want ik heb dorst.

Bertha: Hier laat ik het niet bij. Ik zal niet rusten voor ik je te pakken heb.
(Bertha af via privé deur.)

Toon: Dat heb ik nu nog nooit gezien. Dames aan het vechten in een café.
Een modderbad ontbrak nog.

Wiske: Luister Toon, ze moet over onze Tony zwijgen. Wie mijn kleinzoon raakt, raakt mij.

Toon: We zullen ze wel een lesje leren. Een geluk dat Franske haar betrappt heeft. Nu weten we tenminste hoe de vork aan de steel zit.

Wiske: Ik ga mij eerst vlug een beetje oprispen. Bedien u zelf maar achter de toog.

Toon: In orde.
(Wiske af via privé deur. Toon gaat naar de toog en schenkt zichzelf een jenever in. Cesar en Franske komen op via privé-deur.)

Franske: Wat nu? Een nieuwe cafébaas? Voor mij een pintje. Ik heb het verdiend en geef de Cesar ook maar iets. (gaat hij zitten op een barkruk.)

Toon: Wat moet jij drinken Cesar?

Cesar: Hé?

Toon: Wat moet jij drinken Cesar?

Cesar: Maar nu versta ik u nog niet. Spreek eens wat luider.

Toon: (luid) Wat moet jij drinken Cesar?

Cesar: (kwaad) Niks

Toon: Dat is duidelijk. (Tegen Franske) Is dat nu zo een rare vraag dat die daar boos moet voor worden?

Franske: Je zou voor minder boos worden.

Toon: Ik kan niet meer volgen.

Franske: (luid) Cesar, vertel eens wat wij daarjuist meegemaakt hebben.

Cesar: We hebben een gratis concert gekregen van mijne achterkleinzoon. Hij was precies aan het optreden in het sportpaleis van Antwerpen. Wel, op zo een moment zou een mens willen dat hij doof was.

Toon: Heb jij tegenslag dat je nog al scherp hoort.

Cesar: Hé?

Franske: (luid) Laat maar zitten Cesar. Het was maar om te lachen.

Cesar: Dan is het goed.

Toon: (luid) Echt niets drinken Cesar.
(Cesar schud zijn hoofd)

Franske: Ik wel.

Toon: Ja, dat weet ik. Jij slaat niets af. (luid tot Cesar) Een jeneverke Cesar, dat is goed om er terug in te komen.

Cesar: Nee, daar kan ik niet tegen.

Toon: (luid.) Eentje kan toch geen kwaad. Het is toch maar een klein glaasje.

Cesar: Ok dan. Eentje.
(Toon neemt de fles jenever en glazen)

Franske: Mijn pintje niet vergeten hé.
(Toon tapt voor Franske een pintje)
(luid) Het is te hopen dat we Bertha buiten krijgen.

Toon: (luid.) Als de voorbereidingen lukken dat zullen we wel slagen.

Cesar: Het zal geen minuut te vroeg zijn.

Toon: Amaai, je spreekt nogal over uw dochter?
 Cesar: Hé?
 Toon: (luid) Je spreekt nogal over uw dochter?
 Cesar: Maar het is toch waar, zeker.
 Toon: (luid) Het zit u diep, he, Cesar. Hier, drink eens. Het zal u goed doen.
 (Toon schenkt voor Cesar en voor zichzelf een jenever in.)
 Schol.
 Cesar: Schol. (Cesar drinkt zijn jenever in 1 keer leeg.) Ons Bertha, als die naar hier komt, is er ruzie en verdwijnt er altijd van alles. Die komt bij wijze van spreken met 1 lege valies binnen en gaat buiten met 3 volle valiezen.
 (Cesar begint zachtjes te snotteren.)
 Waarom? Waarom moet ik nu zo een dochter hebben? Ik kan het niet begrijpen.
 Toon: (luid.) Hier. Ik zal nog eens bijvullen. Ik zie het. Je hebt het nodig.
 (Toon schenkt nog een jenever in voor Cesar. Cesar drinkt weer zijn glas in een keer leeg.)
 Cesar: Er zit precies een gat in mijn glas. Het is weeral leeg.
 Toon: (luid.) Nog eentje?
 Cesar: Ja, ja, ik kan het gebruiken.
 (Toon schenkt nog een jenever in voor Cesar.)
 Toon: Alstublieft en laat het u smaken.
 Franske: Kan de cafébaas misschien nog eens aan mij denken.
 Toon: Franske, het is zelfbediening. Ik ben met Cesar aan het praten.
 (Franske gaat achter de toog nog een pintje tappen.)
 (luid) Was Bertha in haar jeugd jaren ook zo?
 Cesar: Bijlange niet. Het is begonnen toen ze naar Brussel ging studeren. Maar van studeren kwam niet veel in huis. Van de ene naar de andere jongen lopen. Dat kon ze het beste. Ik heb er veel de revue zien passeren. In alle maten en alle soorten. Een Marokaan, een Turk, een Afrikaan, een Hollander, een Duits, een Fransman en ik kan zo nog een tijdje blijven verder gaan. Zelfs een Belg was er bij.
 Toon: (luid.) Bertha was en is dus een probleem geval?
 Cesar: Dat is zacht uitgedrukt. Kom, schenk nog eentje in.
 Toon: (luid) Zou je dat nu wel doen? Straks ben je dronken.
 Cesar: Dat zou heel goed zijn. Dan heb ik misschien de moed om mijn eigen dochter buiten te smijten.
 (Toon schenkt nog eens in. De buitendeur gaat open en Jef komt binnen.)
 Jef: Hier ben ik al terug.
 Toon: Waar is uw gerief? Je hebt niets bij.
 Franske: Je mag niet naar hier komen. Je moet op de uitkijk gaan staan. Straks missen die Jean-Paul nog.
 Jef: Dat zal niet gebeuren.
 Franske: Hoe bedoel je?
 Jef: Ik heb hem al gevangen genomen en thuis opgesloten.
 (Wiske op via de privé deur. Ziet Jef staan en kijkt rond)
 Wiske: Jef, waar is Jean- Paul?
 Toon: Hij is juist aan het vertellen dat hij hem heeft opgesloten.
 Wiske: Dus dat deel van het plan is al gelukt. Hij kan toch niet ontsnappen hé?

Jef: Onmogelijk. Ik heb hem in mijn vriezer gezet.
Franske: Dan is hij straks een ijsblokje.
Jef: Dat denk ik niet, hij heeft een dikke jas aan. Bertha moet hem dan maar ontdooien.
(Wiske gaat naar Cesar)

Wiske: (luid.) Amaai va, jij stinkt naar de jenever. Ik dacht dat jij dat niet dronk.
Cesar: Ik dacht dat ook, maar ik heb mij vergist. Alhoewel ik maar 1 slokje geproefd heb van den Toon. Het was om eens een andere smaak te hebben.

Wiske: 1 slokje. Daar geloof ik niets van. (kijkt naar Toon) Jij weet ook van niets zeker, Toon?

Toon: Ik heb niet gevolgd. Ik weet niet waar over je bezig bent.
Wiske: Ja, ja. Dat zal wel.
(De buitendeur gaat open en Saartje en Frederick komen binnen.)

Saartje: Hier ben ik terug met de man die er zal voor zorgen dat tante Bertha hier buiten vliegt.

Toon: Ja? Vond je nu echt geen betere?
(Frederick gaat naar Toon.)

Fred: Mijnheer, ik merk aan uw gezicht dat u weinig vertrouwen in mij stelt. Mag ik er u dan op wijzen dat ik in een recent verleden met u nog heb samengewerkt. Misschien is het u ontgaan dat u mij een zeer goede collega heeft genoemd. Bij deze hoop ik dat uw geheugen is opgefrist. Trouwens, waarde ex-collega, moet u eigenlijk op dit ogenblik niet aan het werk zijn of heb je een dag verlof. Maar in dat geval is het verboden om het uniform aan te trekken. En dan wil ik nog zeggen dat ...

Toon: (vlug) Dat je uw mond moet houden. (zucht) Ok, je hebt gelijk. Je bent een goede. Jij bent de man die we nodig hebben.

Fred: Dank u.
Saartje: Kunnen we beginnen. (iedereen knikt) Iedereen verstopt zich achter de toog en ik roep tante Bertha binnen.
(Toon gaat naar Cesar.)

Toon: (luid.) Kom Cesar. We gaan ons verstoppen achter de toog.
Cesar: Voor wat is dat goed? Dan zie ik niets meer.
Toon: (luid.) Dat is niet nodig.
(Toon en Jef helpen Cesar achter de toog.)

Saartje: Kom aan ma. (tot Franske) Wat sta jij daar nog te doen?
Franske: Mijn pint leeg te drinken. Zo iets kostbaars mag je niet verloren laten gaan.

Saartje: Drink dat dan maar vlug uit en kruip achter den toog.
(Wiske en Franske kruipen ook achter de toog. Saartje gaat tot bij hen.)
Nu moeten jullie allemaal stil zijn want anders mislukt ons plan.

Cesar: Hé?
Iedereen: (luid.) Zwijgen!
Cesar: Dat heb ik klaar en duidelijk gehoord. Wie zegt dat ik doof ben?
Saartje: Ben je er klaar voor Frederick?
(Frederick schudt het hoofd.)
Dan ga ik nu tante Bertha roepen.
(Saartje doet de privé deur open en roept Bertha.)
Tante Bertha, er is iemand van de Belgische spoorwegen voor u.
(Saartje doet de privé deur terug dicht.)

Nu is het aan u Frederick. Veel geluk.

Fred: Dank u.
(Bertha komt op via de privé deur.)

Bertha: Wat is er?
(Bertha ziet Frederick staan en staart hem aan met open mond.)
Wie ben jij?

Fred: Mervrouw Segers? Ik zie dat u verrast bent om mij te zien. Daar hebt u groot gelijk in. Maar voor ik dit gesprek wil verder zetten zou ik graag willen dat de wondermooie jonge dame ons even alleen kan laten. Is dit mogelijk?

Saartje: Ja zeker. Als er iets is dan roep je maar.

Fred: Dank u juffrouw.
(Saartje af via privé deur.)
Ik geloof wel dat het een tof meisje is.

Bertha: Kunnen we ter zake komen?

Fred: Natuurlijk. Laat ik beginnen met mij voor te stellen. Mijn naam is Vermassen Frederick. Ik ben vertegenwoordiger in Luiers. Een product dat levensbelangrijk is voor kleine kinderen, oude en zieke mensen. Dus mevrouw, ik ben helemaal niet werkzaam bij de Belgische spoorwegen.

Bertha: Wat komt u hier dan doen?

Fred: (kijkt rond) Ik ben een zoon van een jeugdvriend van uw echtgenoot.

Bertha: (nadenkend) Zoon van een jeugdvriend? (vlug) Waar is Jean-Paul?

Fred: (vlug.) Jean-Paul. Een heel goede vraag, mevrouw, maar spijtig genoeg een minder goed antwoord. Hij ligt in het ziekenhuis. De arme man heeft zijn been gebroken toen hij uit het bad stapte. Ja. Niet alleen heilige mensen maar ook doodgewone mensen kunnen verkeerd uit het bad stappen. Maar om een lang verhaal kort te maken. Ik ben hier om hem te vervangen. Wat kan ik voor u doen?

Bertha: Heeft mijn man dat niet vertelt?

Fred: Ik weet alleen dat ik naar hier moet komen om een tekening te halen.

Bertha: Geen tekening maar een handtekening.

Fred: Heeft u bezwaar dat ik dit allemaal opschrijf dan kan ik het zeker niet vergeten. Ik ben niet sterk in het onthouden.

Bertha: Doe maar. Als je maar geen fouten maakt.
(Frederick gaat zitten aan een tafel en neemt pen en papier.)

Fred: Van wie moet die handtekening zijn?

Bertha: Van mijn vader.
(Frederick begint te schrijven.)

Fred: En die is hier?

Bertha: Natuurlijk is die hier. Luister: ik wil in het bezit komen van dit café en van de beenhouwerij hier in het dorp. Beide zijn eigendom van mijn vader. Door een briefje te tekenen dat ze alles zagezegd overlaten aan de Belgische spoorwegen kan ik alles in mijn bezit krijgen.
(kijkt naar Frederick die alles opschrijft) Maar moet je dat nu allemaal opschrijven?

Fred: Als u graag hebt dat ik slaag in mijn opdracht dan moet je me laten doen. Wat wil u later doen met deze bezittingen?

Bertha: Op de plaats van dit café bouw ik een winkelketen en de beenhouwerij moet verdwijnen voor een appartementsblok. Als dat allemaal

verwezenlijkt is, dan zal ik een van de rijkste vrouwen van de streek zijn.

Fred: Je wilt dus veel macht hebben.

Bertha: Jongen toch. Je moet nog veel leren. Macht is de sleutel van alles.

Fred: Ja. Dat is waar. Zonder macht bereikt u niets. (kijkt naar Bertha) Dat is alles?

Bertha: Ja.

Fred: Mevrouw, als u hier onder eens wil tekenen dan is alles in orde en kan ik beginnen met mijn opdracht.

Bertha: Waarom moet ik tekenen?

Fred: Omdat ik wil weten of u de echte Bertha Segers bent. Uw man heeft mij een briefje meegegeven waarop uw handtekening staat en dan kan ik vergelijken. Dus u mag hier tekenen.

Bertha: Dat is raar.
(Er valt een kleine stilte. Bertha kijkt Frederick aan.)
Vooruit dan maar.
(Bertha zet haar handtekening op de brief van Frederick.)

Fred: Dank u. Dan moet ik nu nog 1 ding doen en (spreekt luid) dat is luid zeggen dat alles in orde is.

Bertha: Waarom?
(Wiske, Jef, Franske en Toon komen te voorschijn. Saartje komt op via de privé deur.)

Wiske: Omdat wij dan uit onze schuilplaats kunnen komen.

Toon: Ik denk dat je het spelletje verloren hebt.

Franske: We moeten nu wel zeggen dat uw plan heel goed gevonden was.

Bertha: Geef dat briefje terug? Wie ben jij eigenlijk?

Fred: Moet ik alles nog eens vertellen mevrouw? Voor u doe ik dat met plezier. Mijn naam is Vermassen Frederick. Ik ben geen vertegenwoordiger in Luiers maar ik werk als public relations voor een zeer groot bedrijf hier in België. Weet je welk bedrijf mevrouw? De NMBS en dus niet BS zoals u onze naam door het slijk heeft gehaald.

Bertha: Maar ..

Fred: (vlug) Ik ben aan het woord mevrouw Segers. Normaal zou ik voor deze belediging aan ons bedrijf de politie er moeten bijhalen maar ik zal voor u mild zijn. Ga op uw knieën zitten en bied deze mensen uw oprechte verontschuldiging aan. Daarna pakt u uw koffers en verlaat dit gebouw. Hebt u dit goed begrepen?

Bertha: (Met een klein stemmetje.) Ja.

Fred: Ik luister.

Bertha: (Komt moeilijk uit haar woorden.) Mensen allemaal, ik heb er spijt van dat ik dit allemaal gedaan heb.

Saartje: Ik vind dat je dat tegen onze bompas ook mag zeggen.

Jef: Waar is de Cesar eigenlijk?

Wiske: (luid.) Va, waar ben je?

Franske: Die zit nog achter de toog.
(Franske gaat achter de toog kijken.)
Kom nu eens allemaal zien. Hij is in slaap gevallen.

Wiske: Wat wil je. Hij is in de jenever geslagen en hij kan er niet tegen.

Franske: Ik zal hem maar wakker maken. (luid.) Cesar wakker worden.

Cesar: Ja, ja.

Franske: (luid.) Kom sta maar recht.
 Cesar: Ik kan niet meer recht.
 (Toon en Franske helpen Cesar.)
 Toon: Kom, sukkelaar, dat we u een beetje helpen.
 Cesar: Hé?
 Toon: (luid.) We zullen u een beetje helpen.
 Cesar: Ja, ja, het is al goed. Maar eigenlijk zijn het toch geen toeren een oude mens als ik achter den toog werpen.
 Wiske: (luid.) Va, Bertha wil u spreken.
 Cesar: Maar ik niet.
 Wiske: (luid.) Ze heeft alles bekend en ze heeft er spijt van.
 Cesar: Van wat heeft ze spijt? Dat ze betrapt is.
 Wiske: (luid.) Geef ze toch een kans om met u te praten.
 Cesar: Nee.
 Saartje: (luid.) Allee bompa. Het is toch uw dochter.
 Cesar: Ik zou willen dat het mijn dochter niet was.
 (Cesar gaat in zijn stoel zitten.)
 Bertha: (luid.) Vader.
 Cesar: Wat is er?
 Bertha: (luid.) Ik heb spijt van alles wat er gebeurd is.
 Cesar: Sta maar recht en ga maar vlug uw valies pakken. Zoveel vlugger zijn we van u vanaf.
 (Zonder iets te zeggen staat Bertha recht en gaat af via de privé deur.)
 Toon: (luid.) Cesar, ben je nu niet wat te hard geweest tegen Bertha.
 Cesar: Bemoei u er niet mee, Toon. Bertha heeft in het verleden al te veel fouten gemaakt. Ze verdient niet beter. En laat me nu allemaal met rust.
 Toon: Zo heb ik hem nog niet dikwijls gezien.
 Jef: Het is een gebroken man.
 Wiske: Ja.
 Fred: Het is te hopen dat hij ziek wordt.
 Saartje: Ziek? Waarom?
 Fred: Dat kan hij mijn "Kaka" gebruiken.
 Saartje: U wat?
 Fred: Mijn "Kaka". Trouwens, mijnheer Franske heeft toch mijn Pipi" aan uw gegeven?
 Saartje: Zeg, Frederick, ben jij nu helemaal aan het gek worden.
 Uw "Pipi". En hoe moet ik die dan gekregen hebben? In een potje?
 Fred: Neen. Doodgewoon in de hand. Mijn "Pipi" en mijn "Kaka" gaan altijd van hand tot hand. Vraag het maar aan mijnheer Franske.
 Saartje: Wil je nu eens vertellen wat je bedoelt met "Pipi" en "Kaka"?
 Fred: "Pipi" en "Kaka" zijn de namen van de luiers die ik vertegenwoordig.
 Mijnheer Franske heeft ze al gezien.
 Franske: Niet alleen gezien. Ik heb ze zelfs gevoeld.
 Toon: Het zat hem als gegoten.
 (Wiske gaat achter de toog staan.)
 Wiske: Frederick, bedankt dat je ons zo goed geholpen hebt.
 Saartje: Als er ooit iets is waar we u kunnen mee helpen dan moet je het maar zeggen.
 Fred: Echt waar. (Saartje knikt.) Oh, op dit heerlijke moment heb ik gewacht. Sarah, oh lieve Sarah. Ik zou graag een liedje zingen voor u maar

helaas is mijn zang talent niet wat het zou moeten zijn en daarom zie ik mij genoodzaakt om enkel de tekst voor te dragen.

“Ik was een blije ongehuwde jongeman
Er was geen haast, er was geen dwang
Dus alles kan.

Maar plots kwam jij in beeld
Ik heb mijn privileges verspeeld
Het is voor jou dat ik spring
Het is voor jou dat ik zing
De wereld staat stil.

Als ik aan jou denk
Is het lente in mijn hoofd
En jij bent wat ik wil
Jij haalt mij uit de kou
Jij maakt het verschil
Ik wil alleen maar jou
Nog 1 klein ding dat ik weten moet
Of jij ook iets voelt voor mij.
Als jij het wil geef ik mijn leven
En al wat ik heb meteen aan jou.
Tover ik zomer en zon uit mijn mouw
Alleen voor jou.

Voor je het weet ga je van me houden
Voor je het weet vind je mij normaal
Ja want dat ben ik toch.
En wie weet krijg je zoveel vertrouwen
Dat je ziet wat ik voor je ben: ideaal.”

Saartje: (Saartje is duidelijk onder de indruk.)
Mooi. Heel mooi. Ik weet niet wat ik moet zeggen.
(zucht.) Amaai, ik ben serieus onder de indruk. Kom hier dat ik u een zoen geef.

(Saartje omhelst Frederick. Ze zoenen elkaar zeer hartstochtelijk.)

Jef: Ik zou ook nog eens iets willen zeggen.

Wiske: Doe maar.

Jef: Door al deze gebeurtenissen heb ik eigenlijk een andere kijk op de wereld gekregen. Vanaf nu denk ik niet meer alleen aan mezelf maar ook aan andere.

Toon: Wil je zeggen dat je er een ga betalen?

Jef: Ja, maar ook nog iets anders anders.

Wiske: We luisteren.

Jef: Franske, ik weet dat jij op zoek bent naar werk. Wel, wil je bij mij komen werken? Ik kan nog iemand in de zaak gebruiken.

Franske: Ja, Graag, dan kan ik mijn drank hier met mijn eigen centjes betalen.
Als ik van Wiske mag natuurlijk.

Saartje: Doe maar Franske. Ik zal ons ma wel helpen in het café.
(De privé-deur gaat open en Bertha komt op met haar koffer. Ze gaat naar het midden van het café.)

Bertha: Nog een goede dag.

Cesar: Hela. Kom eens tot hier.
(Bertha gaat naar Cesar.)

Bertha: Ja vader.
Cesar: Nu moet je eens goed naar me luisteren. Jij hebt mij in al die jaren veel verdriet bezorgd. Zoveel verdriet dat ik besloten heb er een punt achter te zetten om u te aanvaarden als mijn dochter. Ik wil nooit met u nog iets te maken hebben. Verdwijen gewoon uit mijn leven. Maar denk eens goed na over alles. Misschien is het voor u nog niet te laat en kan je nog een goede worden maar dan zonder mij. Vaarwel Bertha Segers.

Bertha: (luid.) Vader, ik wil alleen maar zeggen.....
Cesar: (vlug.) Ga weg.
(Bertha gaat naar de buitendeur en opent die.)

Jef: Voor dat je naar Brussel terug ga zul je eerst nog even met mij moeten meekomen.

Bertha: Waarom?
Jef: Ik heb thuis nog een stukje vlees voor u.
Toon: Je bedoelt een ijsblokje zeker.
Bertha: Waar hebben jullie het eigenlijk over?
Jef: Dat zal je wel zien. Kom maar mee.
Franske: Ik ga ook mee, dan kan ik mijn nieuwe werkpost eens bekijken.
(Bertha, Jef en Franske gaan af via de buitendeur.)

Wiske: (Luid) Het is voorbij. Het café is gered.
Cesar: Mijn centjes zijn gered.
Toon: Wiske, tap nog maar eentje. De Jef gaf nog een rondje.
(Wiske schenkt een jenever in voor Toon)

Fred: Ik zou nog eens iets willen zeggen. Jullie weten allemaal dat ik een man ben van weinig woorden, dus ik zal het kort houden. Ik ben blij dat ik jullie heb leren kennen. Voordat ik jullie kende, kende ik jullie niet en daarom vind ik het zo fijn dat ik jullie nu ken.

Toon: Amaai, hij is weer vertrokken.
Fred: Wacht, Wacht, laat mij uitspreken. (even stilte) Waar was ik nu gebleven?

Wiske: Dat je blij bent dat je ons kent.
Fred: Ah ja, ik zei dus dat ik blij ben dat ik jullie heb leren kennen. Voordat ik jullie kende, kende ik jullie niet en daarom vind ik het zo fijn dat ik jullie nu ken. Toen ik hier voor de eerste maal binnen kwam als medewerker van de Belgische posterijen en ik jullie nog niet kenden dacht ik bij mezelf, fijn die mensen zou ik wel eens willen leren kennen.

Cesar: Kan je soms alles nog eens herhalen. Ik heb er niets van verstaan.
Fred: (luid) Ik zei dus dat ik blij ben ...
(Saartje, Wiske en Franske samen)

S,W,T: Stop!!!!

Saartje: Frederick, hou het alsjeblieft kort. Wat wil je nu eigenlijk echt zeggen.
Fred: (kijkt Saartje aan en zegt niets)
Wiske: Zo stil heb ik hem nog nooit geweten.
Fred: (Na een tijdje) Sarah. Wil je met me trouwen? Ik zal een goede echtgenoot en vader voor u en je baby zijn.

Saartje: (Begint zachtjes te huilen.) Graag. Heel graag.
(Ze zoenen elkaar.)
Maar nu moet je eigenlijk naar ons ma mijn hand vragen.

Fred: Zou je het erg vinden als ik alles zou vragen.
Saartje: (glimlachend.) Nee, zotteke.

Wiske: Frederick, je hoeft niets meer te vragen. Ik heb alles gehoord en je hebt mijn toestemming.
Fred: Dank u, schoonmoeder. Je zal er geen spijt van krijgen dat je me zopas hebt opgenomen in uw familiekring.
Wiske: Daar ben ik van overtuigd. (Luid tot Cesar) Va, Ons Saartje gaat trouwen.
Cesar: Dat is heel goed. Het mag van mij.
Saartje: (Luid) Dank u bompa.
Cesar: Ik betaal de feest. Het kan er af. Heel het dorp is uitgenodigd.
Toon: Amaai, de centjes van Cesar zijn precies nog niet op. (steekt zijn glas omhoog) Schol.

EINDE

Dit toneelstuk is ook te verkrijgen in 4 bedrijven onder de naam:
“Bij Cesar de Castaar” (4d – 5h)

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.